

# ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ



ΕΤΟΣ ΚΑ΄.  
ΤΕΥΧΟΣ 247—248  
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1921



ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α



# ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ετησία δραχμαὶ 20.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαὶ 2.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 22α

ΤΕΥΧΟΣ 247-248

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1921

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Λεονάρδος Δα-Βίντσι, μελέτη ὑπὸ Α. Φαρινέλλι. Μετάφρασις Μαρ. Γιαννοπούλου.
- Δύο ἐπιστήμονες ὑπὸ Σπ. Δὲ Βιάζη.
- Σημειώσεις δύο μνημῶν ὑπὸ Δάφνιδος.
- Ἀντίλαλοι.
- Τί σκέπτομαι ὑπὸ Δία.
- Μαργαρίτες ὑπὸ Ἀθηνᾶ. Ταρζούλη.
- Φθινοπωρινὸ ὑπὸ Βικτ. Πρατάνου.
- Φτερούγιωμα ὑπὸ Λόνας.
- Ὁ Πόλεμος ὑπὸ Χ. Χρηστοβασιλή.
- Αἱ δύο κυρίαὶ ὑπὸ Δ. Ι. Κ.
- Ἐπιγράμματα ὑπὸ Κ. Σκόκου.
- Γράμματα καὶ τέχνη.

## ΕΙΚΟΝΕΣ

- Τὸ οὐσσίτιον εἰς τὸ Μέσσιον.
- Ἀνάπαυσις πολεμιστῶν εἰς τὴ φυλάκεια.
- Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων ἐν Πειραιεῖ.
- Οἱ Βασιλεῖς κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ Νέου ἔτους
- Οἱ Βασιλεῖς εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα.

## ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

«Ὅτι καθυσταθῆναι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλουν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης».

## ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐν Νικοπόλει εὐρέθη ναὸς Χριστιανικὸς τοῦ ὁποίου σφίζεται μόνον τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον θαυμαστῆς τέχνης. Ἐπίσης εὐρέθησαν πλείστα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη καὶ γλυπτικὰ τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων.

— Ἀξία λόγου ὑπῆρξε ἡ ἐν Μ. Ἀσίᾳ γενομένη ἀρχαιολογικὴ ἐργασία. Ἡ ἐπιπέστησαν αἱ ἐν Περγάμῳ ἀρχαιότητες, ἰδρυθέντος μικροῦ Μουσείου, ὡς καὶ ἐν Ἐφέσῳ. Ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ἐν Κλαζομεναῖς, ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἐν τῇ παρά τὸν Μαιάνδρον πόλει τῆς Καρίας Νόσῃ. Ἐν Κλαζομεναῖς ἀνεκαλύφθησαν νεκροταφείον, ζωγραφημένα σαρκοφάγοι καὶ μία ὁδὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως.

## ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Συνδρομητῆ. Ἦργησεν ἡ ἐκδοσις διὰ λόγους ἀποσπαστικῆς τοῦ Διευθυντοῦ μας εἰς ἔργον πατριωτικόν Ἐδιδάσαμε βέβαια τὸ εὐφυλολόγημα τῆς «Κυθημερινῆς». Ἄν χειρίζονται καλοκαιρῶν διὰ τοὺς ἀναγνώστῃς μας, διὰ τοὺς ἰδικούς τῆς χρειάζεται γούνες πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὰ τοιούτου εἶδους κατεφυγμένα ἀστεία τῆς, τὰ ὁποῖα συνγὰ δημοσιεύει...

Ν 4. — Περί τῆς λεγομένης Ροδιακῆς ἀγγειοπλαστικῆς ἔχει γράφῃ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην ὁ ἐν Ἀλεξάνδρῳ κ. Χ. Νομικός.

Τ — Τὸ πρωτότυπον τῶν «Ἀρραβόνων τῶν παιδῶν» τοῦ Γύζη εὐρίσκειται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πινακοθήκην τοῦ κ. Χατζηαργύρου. Διὰ τὸ Κρατὸν σχολεῖο τοῦ ἴδιου ἔχουν γράφῃ ποίημα ὁ κ. Πολέμης καὶ διήγημα ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Φαντάζω Οἱ Γάλλοι στρατιῶται οἴτινες ὑπέφεραν εἰς τὰ χαρμιάματα ἀπὸ ἀνίαν ἢν εἶχαν ὀνομάσῃ «κατοαρίδα». Οἱ Ἄγγλοι τὴν λέγουσιν «σπλῆνα». Σὺν κατοαρίδα ὁμοιάζει ἡ πλῆξις, ἡ ὁλοία μᾶς ἐκνευρίζει.

Λεξιθῆρα. — Τὸ Sui generis, ἰδιόρρυθμος δὲνεται νὰ μεταφρασθῇ. Ἡ λέξις geste κακῶς μεταφράζεται χειρονομία, διότι παρ' ἡμῶν γίνεται χροῖσις τῆς λέξεως μᾶλλον ἐπὶ κακοῦ, ἐνῶ διὰ τῆς μεταφράσεως ὑπονοεῖται ἐπὶ καλοῦ, προκειμένου νὰ χαρακτηρισθῶν αἱ εὐγενεῖς καὶ γενναῖαι πράξεις.

Διὰ τὴν λέξιν τάκτ, ὁ κ. Καμπούρογλου ἐν συζητήσει μεταξὺ λόγιων ἐπρότεινε προκειμένου περὶ τρόπου συμπεριφορᾶς τὴν λέξιν «ὀρθοπροπέτεια», ἐπὶ γενικωτέρας δὲ σημασίας ἐπρόταθῃ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρτίδου ἡ λέξις «εὐστοχία». Διὰ τῆς λέξεως τρακ διὰ τὴν δειλὴν καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ τροπὴν διὰ τὰ σκηναῖα ἔργα, δὲν ἠμποροῦμε νὰ σῶς εἰποῦμε εἰμὴ ὅτι ἀποτελοῦν μίαν κροτίδα, κοινῶς τρακατροῦσαν.

## ΕΚΚΛΗΣΙΣ

### ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝ

Οἱ ἥρωϊκοὶ πολεμιστὰί μας ζητοῦν βιβλία πρὸς ἀνάγνωσιν κατὰ τὰς ἀναρχὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος, ἰδίως δὲ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ μετώπου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Προεδρείον Μου «Σύνδεσμος Ψυχγωγίας τῶν Πολεμιστῶν» ἀπέστειλε μέχρι τοῦδε χιλιάδας βιβλίων εἰς τὸ στρατεῦμα, ἀλλὰ χρειάζονται πολλὰ ἀκόμη διὰ νὰ ἐροδικθῶν πάντα τὰ στρατιωτικὰ σώματα. Ἐπικαλοῦμαι τὰ φιλοπάτριδα κισθήματα τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, ὅπως βοηθήσουν τὸ ἔργον μας, ἀποστέλλοντας βιβλία χρήσιμα καὶ τερπνά, καὶ εἰ δυνατόν καινοουργῆ.

Ἐπίσης στυγελοστικὸν τῆς τέρψεως τῶν στρατιωτῶν θὰ ἦτο ἡ ἀποστολὴ φωνογράφων. Οἱ ἔχοντες διαθέσιμους, τὰ μέγιστα θὰ ἐξυπηρετήσωσι τὸν σκοπὸν τῆς ψυχγωγίας προσφέροντες αὐτούς.

Τὰ βιβλία καὶ οἱ φωνογράφοι δέον ν' ἀποστέλλωνται εἰς τὸν «Σύνδεσμον Ψυχγωγίας τῶν Πολεμιστῶν», ὅστις θέλει μεριμνήσει περὶ τῆς ταξείας καὶ ἀσφαλτοῦς ἀποστολῆς των. (Γραφεῖα ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς).

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ



## ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΔΑ-ΒΙΝΤΣΙ

### Η ΦΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΕΨΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ

Μὲ τὸν τίτλον «Ὁ Λεονάρδος δα Βίντσι καὶ ἡ φύσις» ὁ καθηγητῆς τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας Ἀρθούρος Φαρινέλλι ἔγραψε μιὰ θαυμασιάν μελέτην. Βιβλία γαλλικά, γερμανικά, ἀγγλικά, ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ παρελαύνουν πρὸ τοῦ Φαρινέλλι, διὰ νὰ δώσουν τὰς πληροφορίας των, τὰς σχετικὰς διὰ τὸν ὑπέροχον καλλιτέχνην. Ἠθέλησε ν' ἀποδώσῃ ὅσο ἦτο δυνατόν πιστότερα τὰς σκέψεις τοῦ μεγάλου ζωγράφου, τοῦ συγχρόνως κατ'ὄρθωσεν νὰ διακριθῇ ὡς γλύπτης, ἀρχιτέκτον, μουσικός, μηχανικός, φυσικός καὶ συγγραφεὺς \*).

Περὶ τὴν μελέτην τοῦ Φαρινέλλι ἐνόμισα ἀπαραίτητον, νὰ κάμω χάριν τῆς «Πινακοθήκης».

— Ὁ Λεονάρδος Da Vinci λέγει «Ἡ μεγάλη ἀγάπη προέρχεται, ὅταν γνωρίσῃ κανεὶς καλὰ, ἐκείνο πού ἀγαπᾷ. Ἄν δὲν τὸ ἤξεύρῃ, λίγο θὰ μπορέσῃ νὰ τ'ἀγαπήσῃ ἢ διόλου. Κι' ἂν τάχα πᾶν διὰ τὸ καλὸν πού περιμένει ἀπ' αὐτό, καὶ ὄχι διὰ τὰ προτερήματά του, τότε ὁμοιάζει μὲ τὸ σκυλί πού κινεῖ τὴν οὐρὰ του, καὶ χοροπηδαίει εἰς ἐκείνον, πού μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα κόκκαλον».

Τὸ ν' ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τὰς φυσικὰς καλλονὰς καὶ νὰ αἰσθάνεται συγκίνησιν διὰ τὸν Δα-Βίντσι εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τὴν διασάφησιν τῶν δυσκολιῶν κάθε δημιουργημένου πράγματος, Ὁ θαυμασμός συνωδεύετο πάντα μὲ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν μελέτην. Οὕτω, τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἔχουν τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν. Ποτὲ ὁ καλλιτέχνης δὲν διαφεύδει τὸν ἐπιστήμονα. Ἄλλ' οὔτε ὁ ἐπιστήμων, τὸν καλλιτέχνην.

Ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι ὁ Δα-Βίντσι ὅταν ἦταν νέος πολὺ, ἐσύχναζε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Magnifico. Ἡ μάνα τοῦ πρίγκιπος πού ἐτυράνησε τὴ Φλωρεντίαν, ἐκλίνε γλυκεῖα εἰς τὰς μαγείας τῆς φύσεως. Ὁ ἥλιος πού γένει στή δύσιν, τὰ μωρῶμένα δάση, τὰ πουλάκια πού παραπονοῦνται γι' ἀγάπη, τὸ πράσινο λειβάδι γεμάτο ὄμορφα λουλούδια, δίνουν παρηγορία, εὐχαρίστησιν, γλυκεῖα συγκίνησιν καὶ θέμα διὰ στίχους. Ζωγράφοι καὶ ποιηταὶ ἐμπνέονται, καὶ

\* Τὸ περὶ Ζωγραφικῆς σύγγραμμα τοῦ Δα-Βίντσι εἶνε μεταφρασμένον Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τὸν Παναγιώτην Δοξαράν.

φιλοτιμοῦνται ποιῆς ν' ἀποτυπώσῃ μὲ ζωηρότητα τῆς ἔμορφῆς τῆς φύσεως.

Στὸν Δα Βίντσι πού ἦταν παιδί, γελοῦσε ἡ παρθένα φύσις. Θὰ ἔγραψε τάχα τὰς πρώτας του ἐντυπώσεις διὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τῆς ὀμορφῆς Τοσκάνης. Εἰς τὰς παιδικὰς ἀναμνήσεις του, ἀναφέρει ὅτι ἐνὸ ἐκοιμάτο στὴ κούνια του, εἶδε στῆνεῖρό του, ἕνα κανάβι πού μὲ τὴν οὐρὰ του χτυποῦσε τὰ χεῖλη. Καὶ συμπεραίνει ὅτι τὸ κανάβι αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ τύχη του.

Τὸ αἰσθημά του διὰ τὴν φύσιν, ἀλλάζει μὲ τὰ χρόνια. Μὰ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ μᾶς διαφεύγει. Μᾶς διαφεύγει ἡ ἐξέλιξις τῆς μεγάλῃς του ψυχῆς τοῦ πού ἦταν πάντα ἀνοικτὴ εἰς κάθε συγκίνησιν. Ἄπ' ὅσα ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα περιήλθαν εἰς χεῖρας μας, ὁ Δα-Βίντσι φαίνεται τέλειος. Ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ διανοητικὴ δύναμις, ἐνδεδυμένη μὲ τὴν σκέψιν καὶ μὲ τὰ πολλὰ πειράματα δυνάμων καὶ ἐγένετο κυρίαρχος. Ἡ καλλιτεχνικὴ συγκίνησις ἐξησθένει ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάγνωσιν. Ἄλλὰ μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Δα Βίντσι ἀγαποῦσε τὴν μεγάλην μητέρα φύσιν, σὺν τὸ παιδί πού καταφεύγει εἰς τὴν καλὴν μητέρα καὶ λησμονεῖ κάθε πόνο. Εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματά του, ἀναφέρει συχνὰ τὴν εὐχαρίστησιν πού ἐδοκίμαζεν εἰς τὰς φυσικὰς καλλονὰς. Ἐξυμνεῖ τὴν ἀγαπημένην του τέχνην διότι ἐπιτρέπει στοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπουν, ὅποιανδήποτε ἐποχὴν, τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Ὁ ζωγράφος τὸν χειμῶνα παρουσιάζει τοπεῖα πού ἐμπνέουν «στιγμὲς εὐτυχίας κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ». Κ' εἶσι μορφεῖ «νὰ λαναῖδῃς τὸν ἑαυτὸ σου μὲ τὴν ἀγαπημένην σου στ' ἀνθισμένα λειβάδια κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰς τῶν πράσινων δένδρων». Μόνον ἡ ζωγραφικὴ, ἀληθινὴ θυγάτηρ τῆς φύσεως, ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀληθινὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων, τὴν «φυσικὴν ὀμορφίαν τοῦ κόσμου».

Τὸ μάτι τοῦ ζωγράφου βλέπει τίς σκιερὰς κοιλάδας πού αὐλακίζονται ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῶν φιδωτῶν ποταμιῶν, τὰ διάφορα λουλούδια, πού δίνουν σὸ μάτι ἀρμονία μὲ τὰ χρώματά τους. Καμμίαν φορὰ θυσιάζει τὴν συνειδητένην συντομίαν του. Ὑποχωρεῖ στὸ αἰσθημα πού τὸν θερμαίνει, καὶ τραγουδεῖ τὰ θαυμαστά προτερήματα τῆς φύσεως. Ἡ ἀρετὴ,

λέγει ο ίδιος, που έχει έδραν τις ευγενικές καρδιές, ενθαρρύνει την κατοικίαν των πουλιών «στα πρώσινα δάση, πάνω στ' άνθισμένα κλαδιά». Μ' εξαίρετική α-γάπη ζωγραφίζει τα φαιδωτά ρυάκια «που μέσα σ' αυτά το νερό κάνει το αιώσιο παιχνίδι του». Γεμίζει τις εικόνες του λουλουδία. Βρήκε την αληθινή ψυχή των λουλουδιών, των φύλλων, των άγκυθιών, των φρυτών που οι άνθρωποι καλλιεργούν, κι' εκείνοι που μεγαλώνουν μόνα των κάτω από ελεύθερο κύμα, πολύ καλύτερα από τους «Ομβρους και τους Φλαμι-κούς».

Έχει το αίσθημα ανθρώπου υγιούς, που δεν τα-ράσσεται και δεν θολώνει ποτέ την καθαρή όψη των πραγμάτων. Δεν παραπονιέται στο αιώσιο χάσιμο κάθε δημιουργήματος της φύσεως. Κι' αν τραγουδεί το «beatus ille» δεν χύνει δάκρυα ποτέ. Στη μονα-ξιά, αποκτά νέες δυνάμεις δια νέας μελέτας, ζητεί μ' ατελείωτην αγάπη τας μυστικές αιτίας κάθε φυσι-κής εκδηλώσεως. Ήσθάνθη την ποιήσιν της αγροτι-κής ζωής, άλλ' όχι και τας θορύβους των πόλεων. Με αυτήν την ποιήσιν όλοι του οι πίνακες είνε γεμά-τοι. Το τοπίον, που τόσο παρημελήθη κατά την Ά-ναγέννησιν, πήρε άπρόοπτον τόσην ζωήν, όσον ένας άνθρωπος. Ο καλλιτέχνης που ήθελε με φυσικότητα να ζωγραφίση ένα τοπίον πήρε αναρίθμητα παρα-δείγματα, που εικονίζουν την απόστασιν της σκιάς, του φωτός, την διαφοράν των χρωμάτων σύμφωνα με την απόστασιν. Είδε την όψη που παίρνουν τα φτιά και τα πυκνά κλαδιά στα πλάγια του βουνού με το ζωηρό γαλανό χρώμα του μεσημεριάνικου ου-ρανού, και πως φαίνονται ζωηρότερα όταν τα σύν-νεφα έλαττώνουν την λάμψιν του ήλιου. Και ή μι-κροτέρα λεπτομέρεια δεν διαφεύγει τον Δα—Βίντσι. Ήμελέτησε πολύ την φυσικήν και ζωικήν φύσιν. Έτσι ξεκαθαρίζει κάθε άμφιβολία. Έξ αιτίας των ανθρώ-πων — έλεγε — θα έρημιαν τα δάση από τα εϋ-μορφα δένδρα τους. Χιλιάδες ζωα θα χάσουν τη ζωή τους, διότι ο άνθρωπος κατά βάθος έχει σκλη-ρά ένστικια.

Ο Δά — Βίντσι δεν έφραντάζετο άλλον τύπον από τον φυσικόν. Διά τουτο ο Γκαίτε που του άφι-έρωσε μίαν μελέτην, λέγει, ότι είναι περισσότερο αντιληπτός από τον Μιχαήλ Άγγελον. Ένας κό-σμος φανταστικός είναι καλός μόνον δια τους ιδεο-λόγους. Παρατηρήσατε καλά την φύσιν. Ο Δά — Βίν-τσι ήξευρε να βλέπη, όσον όλοι γνωρίζουν να βλέ-πουν. Τα μάτια του ήσαν καθρέπτης της παρ' ομοίω-εμορφιάς. Και ή φύσις τήγαινε και καθρεφτιζότανε μέσα σέ κείνα τα φωτερά βλέφαρα. Ονομάζει τα μάτια «παράθυρο του ανθρώπινου σώματος από το όποιον βλέπει ή ψυχή την όμορφιά του κόσμου». Το μάτι είναι το πλέον αξιοθαύμαστον δημιούργημα του Θεού. «Ατελείωτες είναι αι εδεργασίες του ματιού. Είναι ο βασιλεύς της αστρονομίας. Έδημιούργησε τη ζωμογραφία. Διορθώνει όλας τας τέχνας.» Οδηγεί τον άνθρωπον εις διάφορα μέρη. Είνε ο πρώτανος των μαθηματικών. Αυτό μέτρησε την απόστασιν και το μέγεθος των άστρων, αυτό εΐρε τα στοιχεία, προ-είπε τα μέλλοντα κοιτάζοντας τη πορεία των άστέ-ρων, έφραντάσθη την αρχιτεκτονικήν, εγέννησε τη θεία ζωγραφική. Στόλισε τη φύσιν με την γεωργίαν και με μεγαυτικούς κήπους. Ή γοητεία της τέχνης είνε άποτέλεσμα τελείας όράσεως. Ύπάρχει στο μάτι μυστική δύναμις». Ο Δά Βίντσι υπενθυμίζει «πως το φίδι με τα μάτια του τραβά κοντά του το άηδόνι που με παραπονειτικό τραγουδί, τρέχει στο θάνατό του». «Ή κοπέλλες έχουν τέτοιον δυνάμι στα μάτια όστε άποκτούν την αγάπη των ανθρώπων»

Εις τον καλλιτέχνην ή παρατήρησις είναι άπαραί-τητος. «Όλα αι περιγραφαι, αι εικόνες, αι διηγήσεις έχουν άνάγκην παρατήρησεως. Διά τουτο ο Δά—Βίν-τσι τά παρατηρεί όλα. Τας μικροτέρας κινήσεις των πουλιών, το έλαφρό ή το δυνατό χτύπημα των πε-τρών, το φύσημα του άνέμου, το τρέξιμο των μυμη-κίων σαν το δένδρο κόβεται από τον πέλεκυν του χω-ρικού. Όλ' αυτά τα κοιτάζει με την ιδίαν προσο-χήν, που θα είχε δια σοβαρότατα πειράματα και δια τας τολμηροτέρας επιχειρήσεις. Και πρέπει να πα-ρατηρή κανείς τας ποικιλίας αυτών της φύσεως, διότι είναι πράγματι πολλά. Ποτέ δεν ύπάρχει τελεία ο-μοιότης εις δύο φτιά, εις δύο πρόσωπα, εις δύο φύλλα. Όποιος θέλει να μιμηθ ή την φύσιν εις την ζωγραφικήν, ως έχει όσο πιο πολύ ήμπορεί ποικιλία.»

«Ας προσέχη στην διαφορά των γραμμών. Ο ζωγράφος δεν πρέπει να συγκεντρώη όλας τας δυνάμεις του εις το πρόσωπον του ανθρώπου, αλλά πρέπει να παρατηρή όλα τα φαινόμενα και να προσπαθή να τά ζωγραφίξη. Να κοιτάξη «ποσα είδη ζώων, δένδρων, χόρτων, άνθέων ύπάρχουν. Να βλέπη τας διαφοράς των βουνών, κοιλάδων, γαφυρών, πό-λεων, δημοσίων και ιδιωτικών κτιρίων, εργαλείων καταλλήλων δια την ανθρώπινήν χρήσιν, φορημάτων, στολισμών κτλ.»

«Αλλά κι' ύστερα από βαθεία με-λέτη ως μη νομίση ότι θα μπορούσ η να συγκεντρώση δια τας ποικιλίας της φύσεως. Καμιά ανθρώπινή διάνοια δεν θα έξευρη ώραιότεραν, εύκολωτέραν και συντομωτέραν από εκείνας που φαντάστημε ή φύσις. Ποτέ δεν έσφαλε εις τίποτε. Φτάνει πάντα στο σκο-πό της. Είναι εις αυτήν σκορπισμένος ο Θεός. Δεν κοιράζεται ο Δά—Βίντσι δια να πλάση φύσιν εις την ζωντανήν φύσιν. Παρατηρεί μόνον το μεγαλο-πρεπές θέημα που παρουσιάζεται από κάθε μέρος. Εις τας συνθέσεις της ή φύσις δεν έχει τίποτε το περιττόν, αλλά και τίποτε το άτελές. «Ω! δυνατή και έμψυχη βοήθεια της καλλιτεχνικής φύσεως!» — φω-νάζει — «Ω! θαυμασία άνάγκη, ύποχρεώσεις με τους νόμους σου κάθε πράξι από το συντομώτερο δρόμο να σε παρακολουθ ή».

Δεν έφθαναν όμως αυτά στον Δά Βίντσι. Μιά έπι-θυμία τον ώθει εις τους δρόμους της έπιστήμης. Θέλει να μάθη την αιώνιαν αλήθειαν. Τολμηρά ξε-σάριζε το σκοτάδι, δια να φθάση στο φώς. Ήδού πως περιγράφει την αναζήτησιν της αληθείας. «Ή θέ-λησις μου με έσπρωχνε να ιδω τά ποικίλα και παρό-δοξα σχήματα της καλλιτεχνικής φύσεως. Και περι-πατών μέσα σε σκοτεινούς βράχους, έφθασα στην εισοδον μιιάς μεγάλης σπηλιάς. Μπροστά σ' αυτήν δεν ήξευρα τι να κάμω. Στήριξα το χέρι μου στο γόνατο, και το δεξιό τοποθέτησα πάνω από τα κου-ρασμένα βλέφαρά μου. Έσκυβα δό κι' έκει για να διακρίνω τι ήταν μέσα, μα δεν μπορούσα να το κα-ταφέρω, γιατί ήταν πολύ σκοτεινά. Κάθισα λίγο, και τότε δύο πράγματα ήσαν στη σκέψι μου : φόβος και έπιθυμία. Φόβος για το σκοτεινό εκείνο σπήλαιον. Περιέργεια για να ιδω άν κεί μέσα ήταν τίποτα το αξιοθαύμαστο. Ω, αληθινά, «μόνον κάτω» μπόρεσε να διακρίνη ο Βίντσι. Ποτέ δεν ίνανοποιήθη ή πε-ριέργειά του. Νομίζει ότι ο κόσμος έχει άτελη ιδέαν δι' όλα τα δημιουργήματα. Διά τουτο ζητεί να την τελειοποιήση. Όλα αι σκέψεις που ήσαν συγκεντρω-μένα εις τας κεφαλάς των συγχρόνων του, περνούν από τον ιδικόν του εγκέφαλον επεξεργασμένα, και δίδουν αρχάς δια νέας. Ας άμφιβάλλομεν για το κάθε τι, λέγει ο Δα—Βίντσι. Λίγα καταφέρνει ο ζω-γράφος που δεν άμφιβάλλει. Ήξευρε ο μέγας Δά— Βίντσι όπως ο Νεύτων, ο Descartes, ο Bruno και ο Γαλιλαίος ότι από την άμφιβολίαν προέρχεται ή αληθινή γνώσις των πραγμάτων. Ονομάζει την αλή-

θειαν «την καλύτερη τροφή των ευγενικών διανοιών, πραγματικόν πλούτον της ψυχής.» Οι άνθρωποι που έχουν λογική, κατά την αντίληψιν του, θάπρεπε να επιδοθούν εις την αναζήτησιν της αληθείας, να έρευ-νήσουν την φύσιν που τους περικυκλώνει. Πολύ λίγο έξυπηρετούν την φύσιν όσοι περιφρονούν την μελέτην αυτής. Και είνε υπερίατη καλοσύνη να δίδη κανείς

στούς «πρόστυχους» ανθρώπους, εκείνη την «ωραία βοήθεια και όλας τας ποικιλίας των μηχανημάτων» που αξίζουν μόνον στους θεωρητικούς ανθρώπους. Θα τους έφθανεν εν άπλό σακί να τό γεμίζουν και να τ' άδειάζουν.

(Άκολουθεί)

MARILETTA E. GIANNINOPOYLOY

## ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ήκμασαν εις την Ένετιάν συγχρόνως. Ο εις εγεννήθη εν Κερκυρά περί τα 1760 και καλεΐται Δουδοβίκος Αντώνιος Ρω-μαίος, ο άλλος εγεννήθη εν Ζακύνθω τω 1758 και φέρε να όνομα Κωνσταντίνος Σιγούρος δι Σύλλας. Αμφότεροι έξεπαιδεύθησαν εις την στρατιωτικήν σχολήν της Βερόνης και διέπρε-ψαν εις την πρακτικήν εξάσκησιν της επιστή-μης αυτών εν τω στρατώ, ως μηχανικοί

Όταν έξερράχη ή γαλλική επανάστασις, ο Ζακύνθιος άσπάζεται τας δημοκρατικές αρχάς και γίνεται θιασώτης του Βοναπάρ-του. Φυσικά μεγάλαι πολιτικαί μεταβολαί ήρχισαν εις την Ιταλικήν Χερσονήσον. Οι Γάλλοι τω 1792 καταλαμβάνουν την Σαβοΐαν και ο Βοναπάρτης τω 1797 ήδρυσε την κλου-μένην Κισαλπίνην δημοκρατίαν με πρωτεύουσαν το Μιλάνον και εις χείρας αυτου περιήλθε ή θαλασσοκράτειρα Ένετική πολιτεία, ην επείτα δυνάμει της συνθήκης του Καμποφορμιού πα-ρέδιδε την άτυχ ή άσπλάχνως εις την Αυστρίαν! Ο Ζακύνθιος άνταμειβετα και με τον βαθμύν του ταγματάρχου διορίσθη προ-σωρινώς άρχιμηχανικός εν τη περι ής λόγος Κισαλπίνη δημοκρατία. Αρσν όμως έξετέλεσε την γενικήν υπερασπίσιν του Βάρου, διορίσθη τακτικός άρχιμηχανικός. Παρτηρητέον ότι διέπρεπε εις την όχηρωματικήν και γεωμο-ποιήαν και εις αυτών υπερίεται ή όχύρωσις της πόλεως Κιότζας και ή γέφυρα της πόλεως Λι-νιάνου. Ότε επρόκειτο να καταδαφίσουν το φρούριον των Φερράρας, αυτος έλαβε την εντο-λήν και ή εργασία εγένετο χωρίς να ύπορέρη καθόλου ή πόλις. Διορίσθη διευθυντής των δη-μοσίων έργων και του λογιστηρίου εις Πάδοβαν και άρχικεν όνομα τιμίου άνδρός.

Ο Κερκυρακις εύρίσκατο εν τη Ρωσική

ύπηρεσίη, εν τω έπιτελείω με τον βαθμύν του άντισυνταγματάρχου. Ο Βοναπάρτης μετα την ειρήνην της Βιέννης, τω 1809, προσεκάλει με άπειλητικήν διαταγήν πάντας τούς γάλλους και ιταλούς ύπηκόους να επανέλθουν εις τας πα-τρίδας των. Τότε και ο Κερκυρακις επέστρεψεν εις την Ιταλίαν και διορίσθη γενικός διευθυ-τής της οδοποιίας και των ύδραγωγείων του ιταλικού βασιλείου με τον βαθμύν του άρ-χιμηχανικού. Συγχρόνως υπό τας διαταγας του γενικού διευθυντού των δημοσίων έργων της Βενετίας, Αρτίκου, έξετέλεσε πολλά έργα. Μετα τέσσαρα έτη εγένετο διευθυντής των δημοσίων έργων εις Δαλματίαν.

Ο Κερκυρακις διαπρεπής επιστήμων διε-κρίθη και ως συγγραφεύς. Ήτο νεώτατος οτε το όνομα του εγένετο γνωστόν ως τοιοϋτον διότι μετα του Βικεντίου Δανδάλου, επατέθη κατά του Βοναπάρτη του δημοσιεύσαντος Σκέψεις περί της τριτομίας της γωνίας, αλλά φήμην απέκτη-σε με το σύγγραμμα το φέρον τίτλον : Βλέμ-ματα επί των Κοζάκων του Δών γαλλιστί, το όποιον επείτα εις την ιταλικήν άνετυπώθη εις δύο τόμους εις Μιλάνον. Άλλους δύο τό-μους συνέγραψε περί της ριζικής τακτοποιή-σεως του ποταμού Βρένας και μελέτην περί του υποθαλασσιού ήρωισταίου της νήσου Μελέδα πκρά τη Ραγούζη.

Ο Ζακύνθιος εν τούτοις δια να άνεπαυθ ή της υπερκοπώσεως έξέλεξε δια διαμονήν κτη-μά του εις Ίσπεδαν επί των τερπνοτάτων Εϋ-γκνείων λόφων και άφιερώθη εις την βοτανικήν συγγραφήν μελέτην περί της καλλιεργείας της έλκίας των ειρημένων λόφων.

Αμφότεροι τιμώμενοι και άγαπώμενοι ε-κλεισαν δια παντός τούς όρθακούς εις Βενετιάν.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ





ΜΕΤΩΠΟΝ Μ. ΑΣΙΑΣ

Τὸ συσσίτιον.

## ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Τεχνητός χρυσός. — Ἐπιβάτης Οἰκουμενικός. — Ἐσκότωσε ἢ δὲν ἐσκότωσε ; — Μανιφέστον διανοομένον. — Ὁ Ὀδοιπορικός Σύνδεσμος. — Αἱ μεταφράσεις τοῦ Δάντου — Πῶς ἐκτίσθη ὁ κόσμος. — Ἔρε, Σιγκαί, Βερτίς, κλπ.

Ο ΕΛΙΣΘΝ ἐπροίκισε τὴν γηραιὰν ἀνθρωπότητά μὲ ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι τὴν εὐηρότησαν. Τώρα ἔγινε καὶ ἀλχημιστής, ζητῶν νὰ ἐπισκιάσῃ τοὺς ἰδεολόγους τοῦ Μεσαίωνα. Αἱ ἔρευναι τοῦ τὸν ὠδήγησαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τρόπου κατασκευῆς χρυσοῦ τεχνητοῦ. Τὸ μόνον πράγμα ποῦ ἕως τώρα ἐκρατοῦσεν ὑψηλὰ τὴν θέσιν του, ἦτο ὁ χρυσός. Πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲν εἶνε χρυσός, ἔλεγον ὅλοι. Ἴδου ὁ μέγας Ἀμερικανὸς φέρει νέαν ἀναστιάτωσιν ἐν τῇ κυριαρχίᾳ τοῦ χρυσοῦ. Ὁ τεχνητὸς χρυσὸς θ' ἀντικαταστήσῃ καὶ θὰ πλαστογραφῆσῃ τὸν πραγματικόν. Ὡστε ἡ φιλοσοφικὴ λιθοσ δὲν εἶναι ὄνειρον, ὅπως δὲν εἶνε πλέον καὶ τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροπλάνου. Δὲν μένει παρὰ ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου. Θὰ εὐρεθῇ κάποιον τετραγωνικὸν μυαλὸ νὰ τὸν εὐρέσῃ καὶ αὐτὸν διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ πολλοῦ ἀνισορρόπου.

\*

Μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐξενίσθησαν πολλοί, ἀναγνώσαντες εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὸ κλίμα τοῦ Πατριάρχου — μερικαὶ τὸ ἔγραψαν κλήμα — τὸ κλιμάκιον, τὸ Συνταγματικόν, τὴν ἐνδημοῦσαν Σύνοδον καὶ ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ ἐκλεχθεὶς Πατριάρχης εἶνε ἐπιβάτης τοῦ θρόνου τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ γράφουν αἱ περισσώτεραι ἐφημερίδες

μετὰ τόσης περιφρονήσεως περὶ τοῦ Πατριάρχου, ὡς νὰ ἦτο ἐπιβάτης Ἀθηναϊκοῦ τραίμ. Οἱ ὄροι αὐτοὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ φαίνονται τόσον περίεργοι, ὅσον περίεργος ἡ ἐκλογὴ κληρικοῦ κεκαρμένου, ρεδιγκοφοροῦντος καὶ σχισματικοῦ ἀνακηρυχθέντος. Εἴη ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν λειτουργῶν του !

\*

Ὁ κυανοπώγων τῶν Παρισίων, ὁ δολοφόνος ἔνδεκα (ἀρ. 11) γυναικῶν Λανδρῶν δικαζόμενος ἔγεινεν ἥρωος δραματικῆς... ὀπερέττας. Πλεισταὶ ἐνδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, καμμία ἀπόδειξις. Καὶ οἱ ἐνοχκοὶ ἀφοῦ τὸν καταδίκασαν εἰς θάνατον, εὐθὺς ἀμέσως ὑπέγραψαν αἰτήσιν χάριτος. Ὁξύμωρος ἡ ἀντίληψις αὐτῆ τῆς Δικαιοσύνης. Ἐσκότωσε ἢ δὲν ἐσκότωσε ; Μυστήριον καὶ μετὰ τὴν δίκην !

\*

Οἱ Ἕλληνες διανοούμενοι ἤρχισαν νὰ κινῶνται διὰ τῶν διαμαρτυριῶν. Ἀφοῦ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν Ρώσων διὰ μανιφέστου ἀτυχοῦς, ὑπὸ ἔποψιν διατυπώσεως καὶ ἀνακριβοῦς ἀφοῦ ἀνακηρῦσουν τὸ Ρωσικὸν πνεῦμα ὡς τὴν πηγὴν τοῦ πολιτισμοῦ(!), εἰς νέον μανιφέστον τινὲς ἐξ αὐτῶν, προσθήκη καὶ ἄλλων, διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν τραγωδίαν τοῦ Πόντου πρὸς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἡ διαμαρτυρία αὕτη συμπαθῆ εὖρε ἀπήχησιν, διότι προέρχεται ἀπὸ πόνον ψυχῆς διὰ κακουργήματα διὰ τὰ ὁποῖα φρίττει πᾶσα συνείδησις. Ἄλλ' εἰς τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν θὰ παρετήρει τις ὅτι τοιαύτης

φύσεως διαμαρτυρία, ἔπρεπε νὰ φέρουν τὴς ὑπογραφὰς ὄντων τῶν λογίων καὶ ὄχι ὁμάδος, κατ' ἐκλογὴν ἀπευθυνθείσης εἰς ὀρισμένα πρόσωπα, ἀποτελοῦντα κλίμακ. Ὁ τοιοῦτος περιορισμὸς μειοὶ τὴν σημασίαν μιᾶς διαμαρτυρίας, ἣτις ἔπρεπε νὰ ἔχη πάντως εὐρύτεραν ἔκτασιν.

\*

Ἐπὶ τῶν ἑκατοντάδες σωματείων, φανερῶν καὶ μυστικῶν, σοβρῶν καὶ λαθροβίων, ἀλλ' ὀλίγα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δρῶσι συστηματικῶς καὶ συχνά. Ὁ «Ὀδοιπορικός Σύνδεσμος» ἐμφανίζεται κατὰ Κυριακὴν ὄχι εἰς κοσμικὰ κέντρα, ἀλλὰ χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κατορθῶναι ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεία μερικοὺς Ἀθηναίους.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον ἡ πεζοπορία, ἣτις δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξίν του. Ἐρευνᾷ, μελετᾷ καὶ θὰ εἰσφέρῃ πολὺτιμον συμβολὴν προσεχῶς εἰς τὴν τοπογραφίαν, διὰ τῆς ἐκδόσεως πλήρους Ὀδηγοῦ τῆς Ἀττικῆς. Δὲν πρόκειται περὶ συνήθους Μπαϊδεκερ, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἔργον ἐπιστημονικῆς ἀξίας. Θὰ περιλάβῃ α') τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς β') τὰ παράλια καὶ γ') τὰ μεσόγεια. Θὰ ἐξαντλή ὅλα τὰ σχετικὰ θέματα, τὴν ὀνοματολογίαν, τὰ κτίρια, τὰ σπήλαια, τὰ ἔρεπια, τὴν συγκοινωνίαν, τὴν χλωρίδα, τὴν γεωλογικὴν σύστασιν μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. Ἡ ἐργασία αὕτη, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας τὰ μέγιστα θὰ συμβάλῃ ἡ ἐπιτόπιος καὶ ὁμαδικὴ ἔρευνα, καὶ κατόπιν ἡ μεθοδικὴ κατὰ τὰς ἐπισημασθεὶς ἀντιλήψεις τῶν ἀρθρῶν αὐτῶν θὰ γράψουν εἰδικοί, θὰ ἀποβῇ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν πολὺτιμος. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ συνεργασία τῶν εἰδικῶν θὰ εἶνε ἱκανοποιητικῆ.

\*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτασθείσης ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ Δάντου, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐγίνετο μία ἐπιμελημένη μετάφρασις τῆς «Θείας Κωμωδίας». Τμηματικαὶ μεταφράσεις ἐγένοντο παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε ἀπὸ Ἑπτα-

### ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ



Ἀνάγκυρος πολεμιστῶν εἰς τὸ φυλάκιον.

νησίους ποιητάς, πλήρης δὲ ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Ἀντωνιάδου εἰς καθυρεῖνυσαν καὶ δεκαπεντασύλλαβον, βραβευθεῖσα τῷ 1881. Ἐπίσης ὁ ἐν Κ)πόλει κ. Πράσιнос ἐδημοσίευσεν ἀποσπάσματα εἰς τὸν «Λόγον» τῆς Κ)πόλεως μεταφράσεως μαλλιαρῆς. Ἐπίσης μεταφράσιν εἰς δημῶδη εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ὁ ἐν Πειραιεὶ λόγιος Γ. Ζουφρῆς, ἀλλ' ὁ θάνατος διέκοψε τὸ ἔργον του. Τὰ πέντε πρῶτα ἄσματα τῆς Κολάσεως ἔχει ἐμμέτρως μεταφράσῃ ὁ Π. Βεργωτῆς, μετὰ σημειώσεων ἐρμηνευτικῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λείπει εἶνε μία μετάφρασις εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν, οὔτε ὑπερκαθαρεύουσαν, οὔτε χυδαίαν. Δὲν θὰ εὐρεθῇ κανεὶς ἐκδοτικὸς οἶκος νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐργασίαν εἰς Ἱταλομαθῆ λόγιον ;

\*

Ζήτημα πάντοτε ἄλυτον : πῶς ἐκτίσθη ὁ κόσμος. Ποικίλαι διευτυπώθησαν γνώμαι, πάντοτε δὲ ἐν ἀντιθέσει, οἱ θεολόγοι ἀφ' ἑνὸς, οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ γεωλόγοι ἀφ' ἑτέρου. Νέαν θεωρίαν περὶ κοσμογονίας διατυπώνει ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου Τσομπρολάιν. Κατ' αὐτὴν ἡ γῆ δὲν ἐσχηματίσθη ἐκ φύσεως τῆς ἐν διαπύρῳ εὐρισκομένης καταστάσει μάζης, ἀλλ' ἐκ συσσωρεύσεως κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων μικρῶν σωματιδίων, περιδινουμένων εἰς τὸ ἀχανές, γενομένη ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς τὸν πλανῆτην ὅστις τὰ προσεῖλκυσε. Γενικῶς ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γῆς δὲν εἶνε ἐν διαπύρῳ καταστάσει, ἀλλὰ στερεὸν ὡς ὁ φλοιὸς αὐτῆς. Κατ' αὐτὰ μὲν περὶ γενέσεως τῆς γῆς. Ἄλλὰ μήπως καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς ὑπάρχει καμμία συμφωνία ; Μόνον ἐκεῖνοι ποῦ θὰ συγκαταστραφῶν μετ' ἡμῶν τῆς γῆς θὰ εἶνε εἰς θέσιν — ἂν προφθάσουν καὶ θὰ ἔχουν ὄρεξιν — νὰ διασκεδάσουν μὲ τὰς θεωρίας τῶν προκειομημένων συνανθρώπων των.

\*

Αὕτη ἡ πληγὴ τῆς νοσφίσεως τῆς ξένης

πνευματικής εργασίας εξακολουθεί, υποθαλάσσιον υπό των εβδομαδιαίων φύλλων, τα όποια χάριν ευρύτερας κυκλοφορίας δέχονται συνεργασίαν οίονδηποτε μεροφιλοδόξου θέλοντος να ίδη τυπωμένον το όνομα του ή το ψευδώνυμόν του κάτωθεν . . . ξένου έργου. Οί διευθυνταί των περιοδικών, φυσικά, αδυνατούν να γνωρίζουν όσα έχουν γραφή, έστω και από γνωστούς συγγραφείς και ούτω πίπτουν θύματα μιάς αξιοποιήσιμης πράξεως. Καί ύπάρχει μόνον νόμος πνευματικής ιδιοκτησίας, άλλ' έως τώρα δέν τον είδομεν εφαρμοζόμενον. Μόνον ό πρόεδρος του Συνδέσμου των Θεατρικών Συγγραφέων άνέκοψε την προς κατακράτησιν των ποσοστών τείσιν μερικών θιασαρχών.

Διπλήν έκκλησιν έδοκίμασα πρό ήμερών αναγνώσας εις τά «Πανελλήνια», τό κάλλιστον περιοδικόν, έν πεζόν μου ποίημα «Ό Διαβάτη.» δημοσιευθέν εις εις περιοδικά και περιληφθέν εις τάς έν έται 1903 έκδοθείσας «Φωτοσκιΐσεις» μου. Κάτωθεν, τά αρχικά ξένου όνόματος — Δεσπ. 'Αμ. Ι. Π. — Αιτιολογώ διότι δέν γνωρίζω όλόκληρον τό όνομα της διά τά παραδώσω εις την 'Αθανασίαν, αφού τόσον πολύ θέλει να γίνεται λόγος περί αυτής. Την αυτήν, κατά σύμπτωσιν, ήμειραν εις την «Φωνήν της Κύπρου» είδα δημοσιευμένον άλλο διήγημά μου «'Εξομολογήσεις προς τά διάμεσα.» 'Ό άναδημοσιεύσας ήτο όλιγώτερον αυθάδης. 'Υπεγράφετο μέ τρείς άστερίσκους άπλώς.

Σημειώ τά δύο αυτά κρούσματα — δέν είναι άλλως τε ή πρώτη φορά καθ' ήν μου γίνεται

ή τιμή αυτή της κλεψιτυπίας — διά να καταδείξω την στείριότητα αλλά και την άναξιοπρέπειαν εις ήν καταφεύγει ή δρῶσα εις τάς στήλας των εβδομαδιαίων περιοδικών αυτόκλητος σπειρα εκείνων, οι όποιοι ως σάρακες είσδύουν εις την πνευματικήν εργασίαν των άλλων. Τις ή ανάγκη αφού είναι άνίκανοι να γράφουν κάτι ιδιόκον των να διαπράττουν πλαστοπροσωπίας και να επιδίδονται εις διαρπαγάς του οικτροτέρου είδους ;

\*

Τέσσαρα νέα κοσμικά κέντρα ήνοιξαν, μέ τά εξής όνόματα : 'Ερε, Σιγκάλ, Βερτζ, Σπίντερ Κλουμπ. Αί ξένα αυτά όνομασθαι άνήκουν εις κέντρα 'Αθηναϊκά, εις τά όποια διασκεδάζει ή νεολαία. 'Αλλά διατί ή ξενομανία αυτή εις τούς τίτλους. 'Εχάθησαν αι 'Ελληνικαί λέξεις ; 'Η 'Ελληνική γλώσσα και ή 'Ελλην. μυθολογία έχουν τόσον ώραία και κατάλληλα όνόματα. Διατί κινηματογράφοι Σπλένιτ ή Σαλόν, έφημερίδες Σκριπ και Ρεκόρ, παντοπωλείον Σαντράλ, ζαχαροπλαστεϊον Ντορέ, φαρμακείον Μοντέρν, κερνοδεϊον 'Ετουάλ, ξενοδοχεία Μπριστόλ, Πλάζα, Πάλος, τέτα Καπρίς, Φάϊβ-ο κλόκ, ζυθοπωλείον 'Ελδοράδο. 'Η ξενομανία είναι πληγή, ή όποία χρονολογείται πρό της 'Ελλ. 'Επαναστάσεως ακόμη. 'Ό Κορσής διεμαρτυρήθη και προείδε του κακού την διάδοσιν. Πότε έως τέλους θά γίνωμεν οι 'Ελληνες και όλίγον φιλέλληνες ;

ΛΑΦΝΙΣ

## Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

### Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Εις ποίαν γλώσσαν όμιλοῦσαν ό 'Αδάμ και ή Εύα ;

'Η έρώτησις άπετέλεσεν άλλοτε θέμα σοβαράς έρεύνης. Μέχρι του 500 π. Χ. έθεωρείτο ως άναμφισβήτητον ότι ήτο ή 'Εβραϊκή, την γνώμην δ' αυτήν είχαν ό 'Ωριγένης και ό 'Αγ. 'Ιερώνυμος. 'Ό Γκενάρ ύπεστήριξεν ότι ή 'Ελληνική και ή 'Εβραϊκή ήσαν μία γλώσσα, μέ την διαφοράν ότι άεγινώσκοντο άντιστρόφως. 'Άλλοι ύπεστήριξαν κατόπιν άλλας γλώσσας, την 'Ολλανδικήν, την Σουηδικήν, την Περσικήν. Τό μόνον βέβαιον είναι ότι τό ζήτημα όπερ εσχάτως άνεκινήθη υπό 'Ιταλού καθηγητού, είναι και θά παραμείνη άλυτον.

### Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Μία διάλεξις του κ. Γάστωνος Ραγκώ εις την αίθουσαν των «Annales» έν Παρισίοις περί της μουσικής και χορών της έλληνικής αρχαιότητος έγινε τό άντικείμενον συζητήσεως μεταξύ των κριτικών και των αισθητικών.

'Εκείνο που γνωρίζομεν περί της μουσικής

τά ν αρχαίων είναι ότι συνώδεον τον χορόν και την άπαγγελίαν των ύμνων. Τά όργανά της δέν ήσαν παρά μόνον τρία. 'Η λύρα των έπτά χορδών, ό αυλός και ή σύριγγς του Πανός. Καί όπως ό χορός, και οι ύμνοι και ή μουσική είχαν χαρακτιήρα θρησκευτικόν και ιερόν. Εις τον άναστατωμένον και πλήρη βαρβάρων διακοπών δρόμον των αιώνων τά ίχνη της αρχαίας ελληνικής έχάθησαν. Καί ό κ Ραγκώ σοφός μελετητής και αισθητικός έρωτά.

— 'Εάν θά κατορθούτο ν' άνευρεθή τό ιδεώδες του πλαστικού κάλλους των 'Ελλήνων δέν θά άνευρισκομεν και τό ιδεώδες του μουσικού κάλλους των ;

'Ό κ. Ραγκώ είναι αισιόδοξος. Καί αναφέρει τά άριστουργήματα του Γκλόκ, του μόνου μέχρι τοῦδε εισδύσαντος εις τό μουσικόν πνεύμα των αρχαίων, ή κατορθώσαντος τουλάχιστον να συνοδεύη μέ την μουσικήν του τούς χορούς τούς κατά τό δυνατόν αναπλαττομένους από τάς διασωθείσας παραστάσεις των άγγείων.

### ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εις Παρισίους και εις τό εύρύχωρον θέα-

τρον των 'Ηλυσίων Πεδίων, όπου έπαίχθη εσχάτως τό παράδοξον έργον του Κλωντέλ «'Ό άνθροπος και ό πόθος του,» έδόθη φρουτοφιστική μουσική παντοίμια, συντεθείσα υπό του πολυκρότου Μαρινέτι. 'Ό συνθέτης έκρινε φρόνιμον να παρακαλέσθ τούς θεατάς να μη διακόψουν, άν δέν τούς ήρεσκεν ή μουσική, να φυλάξουν δέ τάς τυχόν διαμαρτυρίας των διά τό πέρασ της παραστάσεως. 'Επί της σκηνης ήσαν τοποθετημένα 29 όργανα «πολυθόρυβα» έφευρέσεως Μαρινέτι, αποδίδοντα κοσμοίους, τριγμούς, στρογγυλούς και άλλους παρομοίους ήχους. 'Ηταν επίσης και 12 όργανα παροχημένων έποχών, μεταξύ των οποίων και μία Δαυιδική άρπα. 'Επέπρωτο όμως να μη πραγματοποιηθή ή παράκλησις του μεγαλοπράγμονος συνθέτου. Μερικοί ντανταϊσταί εκ του άκροατηρίου ήρχισαν να κάνουν δαιμονιώδη θόρυβον ύβριζόντες και καταγορούντες την μουσικήν του Μαρινέτι ως . . . όπισθοδρομικήν. Καί πρό του πανδαιμονίου τούτου οι θεαταί έκριναν καλόν να τραποῦν εις φυγήν.

### ΑΡΧΑΙΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

'Ενα παράδοξον έβρημα έσημειώθη κατά τάς εσχάτως γενομένας άνασκαφάς υπό της άποστολής του έν Νέα 'Υόρκη καλλιτεχνικού Μουσείου εις την αρχαίαν Αιγυπτιακόν πόλιν των Θιβών.

Αί άνασκαφαί έφεραν εις φώς μίαν μούμιαν, ή όποία όφθαλμοφανώς ένεταφιάσθη μέ όλα τά άσπρόρρουχα του νοικεκουριού της. 'Όπως δέ διεπίστωσεν έν εκ των μελών της άποστολής, ό αρχαιολόγος Βάλτερ Χάουσερ, εύρέθησαν έντός του τάφου περί τά 40 θανατώσιν λιναρά τραπεζομάνδηλα πολύ μεγάλα και κοσμημένα μέ χρόσσια. Τό λιόν έχει προσλάβει ένα τεφρόχρυσον τόνον και διατηρείται εις έξαιρετον κατάστασιν. Εις μερικά τραπεζομάνδηλα παρατηρούνται και ίχνη επιδιορθώσεως.

### ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

'Ό μεγάλος συγγραφέας της «'Ανθρωπίνης Κωμωδίας», ένφ κατεδιώκετο από τούς δικαστικούς κλητήρας και έβασανίζετο από τούς πιστωτάς του, έστρεψε συγχρόνως ένα μεγάλο όνειρο, να κάμη τό σπίτι του παλάτι. Με τό να περιγράφη δέ την πολυτέλειαν, την όποιαν έμελέτα να σκορπίση εκεί μέσα, όταν . . . θά είχε χρήματα, κατέληξε να τό πιστεύση και ό ίδιος. 'Εξη ως ευγενής, μέ μεγαλοπρέπειαν έντός της οικίας του εκείνης, ή όποία δέν είχε ούτε έπιπλον εκτός των στοιχειωδών άναγκαίων. Τά έπιπλα άντικαθίστων άπλαί χειροόγραφοι έπιγραφαί επί των τοίχων, εις τούς όποιους άνεγίνωσκε κανείς. «'Εδώ στρώσις από πορφύριτην, και παραπέρα. » 'Εδώ τζάκι Τουρκικό από γαλάζιο μάρμαρο μέ ναπολιτάνικα μοσαϊκά. Καί ένφ έπερίμενε τά μεγαλεία αυτά ό μέγας μυθιστοριογράφος έμμεν εις τά κενά δωμάτια της οικίας του και έκρύπτετο διά τόν

φρόνον των δικαστικών κλητήρων εις τό έλάχιστον κονδούνισμα της πόρτας . . .

### Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΟΥΑΪ ΛΔ

'Ό 'Οσκάρ Ουάιλδ ήρέσκετο να «ποζάρη», να κάνει φιγοῦραν μέ την συνείδησιν όμως άνθρώπου ό όποιος θεωρεί την πόζαν ως δευτέρην φύσιν. 'Ό 'Ιρλανδός ποιητής Γιάτς, ό όποιος τον έγνωρίσεν, γράφει ότι ό Ουάιλδ είχε άνάγκην να ζή ζωήν φανταστικήν. 'Η μεγαλειότητα του άδυναμία ήτο να έχη σχέσει μέ την άριστοκρατίαν. Δέν έθεώρει πληροστέραν ίκανοποίησιν παρά να συμφάγη μέ μίαν δούκισσαν, ή να λάβη πρόσκλησιν από την τάδε μαρκεσίαν ή πριγκίπισσαν, και τοῦτο κυρίως διότι τον έφερην έν μέσφ κόμητον έξαιρετικού. 'Η συνουμία του προσέλαλε την έκκλησιν, καθόσον ό Ουάιλδ όμιλει μέ τόσον τέλειον τρόπον, μεταχειριζόμενος φράσεις τόσον μελετημένας και τρυφειάς, έξαιρετικής δέ ακριβολογίας, ώστε έκανε την έντύπωσιν ότι τάς είχε γράψη μετά μεγάλης έπιμελείας τό ίδιο βράδυ . . .

### ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΣ

'Ενφ οι κληρονόμοι του Ρωμαϊκού πολιτισμού ήσαν άτησολημένοι εις τον Ευρωπαϊκόν πόλεμον, αι άνασκαφαί εις την Πομπηϊαν έσυνεχίζοντο. 'Αρχίσασαι από του 1911, έφεραν εσχάτως εις φώς σπουδαιότατα ευρήματα, τά όποία όλίγιστοι προνομιούχοι μόνον να ειδον καθόσον άπαγορεύεται εις τό κοινόν να έπισκεφθή τίν τόπον των άνασκαφών. Μεταξύ των προνομιούχων τούτων υπήρξε και ό έν Ρώμη άνταποκριτής των «Τάϊμς,» ό όποιος εκτός της περιγραφής, απέστειλεν εις την έφημερίδα του και φωτογραφίας του σχεδιαγράμματος της προς 2000 έτών ταφείσης πόλεως, ως και του έσωτερικού ενός πανδοχείου της εποχής εκείνης. Τά σπουδαιότερα όμως των ευρημάτων, άποτελοῦσι το χογραφαί λεπτόταται εις τά σταυροδρόμια, τά όποία έθεωροῦντο ιερά, άφιερωμένα εις τούς 'Εφεστίους θεούς. Εις έν εξ αυτών εύρέθη τοιχογραφία, χωρισμένη εις τρία τμήματα και παριστώσα τό Δωδεκάθεον. Δεξιά ταύτης είναι ζωγραφισμένη σκηνή θυσίας, παριστώσα τούς δύο 'Εφεστίους προστάτας του σταυροδρομίου χορεύοντας, και εις τό κέντρον έν σύμπλεγμα ιερών, οι όποιοι προσφέρουν θυσίας επί μαρμαρίνου βωμού. Πλησίον του σταυροδρομίου υπάρχει οικία φέρουσα λείψανα έξώστου επί του πρώτου πατώματος.

### Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ . . . ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Οί 'Αγγλοι έτοιμίζονται να πανηγυρίσουν την εκατονταετηρίδα της έφευρέσεως της όμπρέλλας, της όποιας ό έφευρέτης, κατά τούς Ισχυρισμούς των, είναι συμπατριώτης των. 'Ιδού όμως που ένας Γάλλος λόγιος αποκαλύπτει, εις άρθρον του δημοσιευθέν εις τον «Γαλάτην 'Ερμην», ότι ή όμπρέλλα ήτο γνωστή εις τούς

Π Ι Ν Α Κ Ο Θ Η Κ Η

ἀρχαίους: Ἕλληνας, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα εἰς αὐτοὺς ἀνήκει καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης. Λέγει ὅτι πρὸ τίνος ἠγόρασε μίαν Ἄττικὴν λήκυθον, πιθανῶς τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, παριστώσαν γυναῖκα ἢ ὁποία εἰς τὸ ἀριστερόν της χεῖρι κρατεῖ ἐν ἀλάβαστρον, στηρίζεται δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ ἀντικειμένου τίνος εἴδους ὀμπρέλλας. ἀλλ' ὀμπρέλλας ἐντελῶς ἰδιορρυθμῶν σχήματος, μὲ τὸ ὕψος αὐτῆς διαλωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, εἰς τὴν μίαν μόνον πλευρᾶν τῆς οἰκίδου.

Αἱ ὀμπρέλλαι ἀνεφάνησαν μετέπειτα κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ὄταν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐφάνη, μίαν βροχερὰν ἡμέραν, εἰς τοὺς δρόμους τῆς Νυρεμβέργης κρατῶν τεραστίων ὀμπρέλλαν ἰδικῆς του κατασκευῆς, ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐπῆρε διὰ τρελλόν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Κατόπιν ὅμως, ἰδόντες τὴν χρησιμότητα τοῦ νέου ἀντικειμένου, τὸν ἐμιμήθησαν πολλοί. Μετὰ ἐν ἔτος ἰδρύεται τὸ πρῶτον ὀμπρελλοποιεῖν τῆς Νυρεμβέργης, διὰ νὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλα εἰς τὰς κρισιωτέρας πόλεις τῆς Γερμανίας, ἀκολουθῶν δὲ καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ εἰδησιν Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος . . « . . τραυματισθέντων ἐξ ἐγκυμάτων ἀπόντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του.»

Ἀπὸ χρονογράφημα ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν.

«Οἱ ἐκτελεστοὶ τοῦ κρουσιμελοῦς συγκωδωνισμοῦ . . .»

Ἡ φράσις διαβιβάζεται μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Ἰστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

Μιὰ ἐφημερίς τὰ ἀλεξήλια ὠνόμασεν ἀνθή-λια. Εὐτυχῶς δὲν συνέβη τυπογραφικὸν λάθος καὶ τὰ ἀνθύλλια ἔμειναν χωρὶς ὀμβρέλλες.

«Τρεῖς γλυκεῖες ἀμωξηλάτισσες . . .»

Ἀπὸ τὸ περιβόλιον φουτουρίζοντος ποιητοῦ γράφοντος κάθε ἀπόγευμα τὴν κοσμικὴν κίνησιν.

Παρίσταντο ἡ δὲς Γ. μὲ θέρημν ὀμιλίας καὶ... αἵματος! Ἡ δ. Π. ἐτιστικὴ ὑπὸ τὰς διόπτρας, ἡ Α. φασαμενίζουσα, ἡ Τ. ἀβροδερμος, ἡ Δ. ἀληνεπρόσωπος, ἡ Π. μὲ βελουδοβλέφαρα μάτια, ἡ Κ. κολοσύνευτη, ἡ Μορω ἡ ὑμνημένη ἐμμέτρος, ἡ Μ. μελαψῆς λαμπρότης εἰς εὐροσίαν παρειῶν, ἡ Ε. ἀρειμανίας ἀνατάσεως, ἡ Ρ. μὲ ἑλιγῆς θελατικῆς διαστίζουσης τὴν λαμπικαρισμένην χροῖαν, ἡ Τ. μὲ τὴν θερμοαιμίαν καὶ γλυκερὰν λυρικότητα, ἡ Α. μη ριμιτικῆς εἰδῆς, ἡ Γ. ἀγλαδοπροσώπου καλλωνῆς, ἡ Τ. μὲ τὴν ὄψαν τῶν οἰκτιρῶν.

Μὲ τὴν τελευταίαν αὐτῆν φράσιν σταματῶμεν τὴν ἀτελείωτην λίσταν τῆς γλυκερᾶς λυρικότητος καὶ ἀγλαδοπροσώπου περιγραφῆς, εἰς ἣν ὑπάρχει ἄρθρονος ὄψρα οἰκτιρῶν. Ὑποσχόμεθα ἐν τούτοις συνέχειαν.

ΛΑΙΕΥΣ

Τ Ι Σ Κ Ε Π Τ Ο Μ Α Ι

Ὄταν χάνη κανεὶς μίαν παρυσιαζομένη τύχη, ὑπάρχουν τοῖχοι διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι του.

Μερικοὶ πολιτευόμενοι ὁμοιάζουν τὰ φεῖδικα. Ἄλλοτε καθεὶς χρόνον καὶ πονακίμω-κόμωκ.

Ἰατρικὴ καὶ διπλωματικὴ. Τὴν καλλιτέραν διάγνωσιν τῆς νόσου τῆς πολιτικῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἔκκευεν ἐν τυπογραφικῶν σφάλμα. «Ὁ αυταπισμὸς τῶν δύο Ἐθνῶν θὰ καλλιτεροῦσιν τὴν κατὰστάσιν»...

Περισσότερον μᾶς ἐνώνει ἡ δυστυχία παρὰ ἡ χαρὰ.

Ἡ αἰδῶς εἶνε τὸ θερμότερον τῆς Ἀρετῆς.

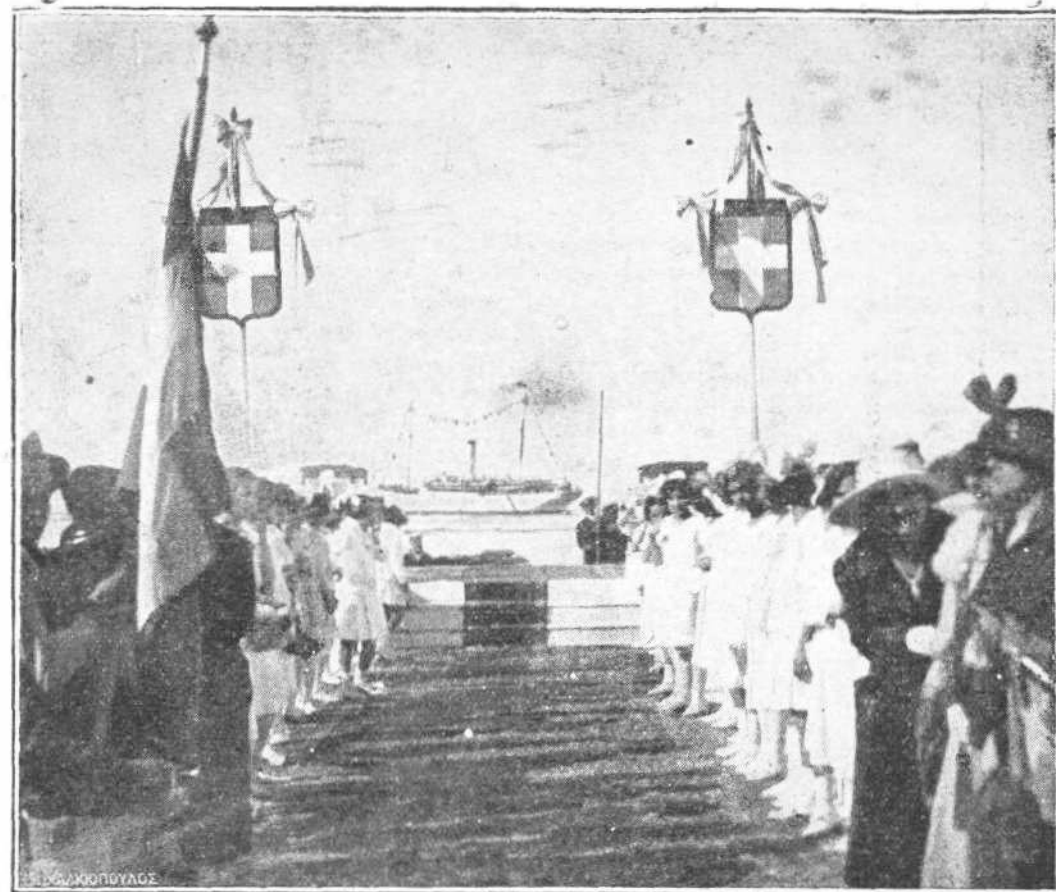
Τρεῖς πράγματα δὲν ἔχουν ὄψρα εἰς τὸ κόσμον αὐτόν. Ἡ ποίησις, τὰ ἰσχύδια δεσφᾶ καὶ ἡ γυναικεία γλῶσσος.

Ἡ πικρὴ ἐμφανίζεται ὡς πρόσωπον, ἀλλὰ τὸσο κωμικόν, ὅστε μὴ φάνηται σὺν κεφάλι πεθερᾶς, ἢ ὁποία μειδία.

Τέλειον ἔργον τέχνης εἶνε ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορεῖ τις τίποτε ν' ἀρκεῖσθῃ, οὔτε νὰ προσθήσῃ.

Ἡ οὐρὰ πικρῆς μεγάλου ὄψρον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν συγγένειαν του πρὸς τὰ κτήνη. Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν οὐρὰν εἰς τὰ ζῶα τῆς γῆς, εἰς τὰ ψάρια, εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐπέξεστεινεν ἐφ' ἑαυτοῦ. Αἱ γυναῖκες προσέθηκον οὐρὰν εἰς τὰ φορέματά των, λέγομεν ὅλοι ψέμακτα μὲ οὐρὰ, μεταχειριζόμεθα πιάνα μὲ οὐρὰ, εἰς τὸν στρατὸν ὑπάρχουν οὐραγοί, πρὸ τῶν βουίδων σχηματίζεται οὐρὰ καὶ οἱ καὶ τῆς διὰ νὰ ζητωκραυγάζουν, φωνάζουν «οὐρὰ»! . .

ΛΙΚ,



Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανεῶν ἐν Πειραιῶ.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

ΛΟΥΣΜΕΝΟΙ στὸ φῶς καὶ τῆ δροσιά, ὀλοπαχίνοι καὶ γελαστοί, οἱ κάμποι ἀπλώνονται σὺν μιᾷ γαλήνιᾳ θάλασσᾳ μπρὸς στὰ θαμνωμένα ἀπὸ θαυμαστὰ μᾶτια μου.

Περ' ἀπὸ τὰ δάφνη καὶ μὲ τῆς ἡμέρας κικμπύλας βουρὰ κατεβαίνουν ἢ μυρωμένες κύβες κ' ἔρχονται νὰ χιδέψουν μέτωπα, νὰ φιλήσουν ψυχῆς, νὰ λιανίσουν λουλούδια κάθε λογῆς ποῦ στολίζουν φράχτες καὶ χαράδρες καὶ ἀπάτητες ραχοῦλες.

Πόση γαλήνη, πόση ἀπλότης, γι' αὐτὸ καὶ πόση ὀμωρμιά!

Ἐδῶ περὶ ἐλευθερία κ' εὐτυχισμένη ἢ ψυχὴ μου καὶ ἀγκαλιάζει μὲ χαρὰ, ὀμωρμιά προωτόγονη, μιὰ πλουσία καὶ ἀληθινὴ ζωὴ καὶ μεγάλῃ, στὸν ἀνοιχτὸν αὐτὸν ἀέρα μακρῶ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινον. Κι' ἔτσι βυθισμένη σὲ μίαν ἀμύλητη καὶ γλυκεῖα ἔυστασι σὺν ν' ἀφρουγαζέται κάποιους ἀντίλαλους τῆς σιωπῆς, ἀκούει

τὰ μυστικὰ παρμύθια ποῦ διηγούνται τὰ μύρια στόματα τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ λεύκες ριγοῦν ἀπὸ γλυκεῖα συγκίνηση, ἢ ρεματικές ἀνηχηθῶν ἀπὸ τρελλὰ κελαδῆμακτα, καὶ ἡ παταλοῦδες δείχνουν στὸν ἥλιο τὴν ὀλόλαμπρη φροεσιὰ τους.

Ἐδῶ, ψυχῆς δικλαγμένες, ψυχῆς εὐγενικές, ἀνοῖξετε διάπλατες τῆς ἐσώτερης θύρας τῶν κερῶν σας καὶ ἀρῆστε τοὺς θαυμαστικούς ὕμνους τῆς βιβλικῆς σας τελομένης μυσταγωγίας νὰ ξεχυθῶνε σὲ οὐράνιες μελωδίες γιὰ τ' ἀτέλειωτα κάλλη ποῦ βλέπετε γύρω σας.

Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη ἀλήθειᾳ θὰ βροῦτε τὴ ζωὴ κάποιου ἀπώτερου ὀνειροῦ σας καὶ ἀπαλὰ καὶ ἀθόρυβα θὰ πιῆτε ἀπ' τὴν ἀκίνητη πηγὴ τ' ἀληθινοῦ.

Σηκώστε τὸ κεφάλι σας καὶ κυττάξετε ἐλευθερία καὶ ἀφοδὰ τὸ Ἥλιο ἂν εἶχατε πάντα αὐτὸν ὀδηγὸ, κ' ἔπειτα σκύψετε γλυκὰ καὶ χιδέψετε τῆς μαργαρίτας τῆς λευκῆς ποῦ καθρεφτίζονται στὸ ἥσυχο ποτάμι ποῦ κρύβετε σὲ

κάποια βάρη σας άρματα και λησμονημένα.  
 Τι μπορεί να σκοτεινιάσει της κρινένιας άνα-  
 λαμπρές τους άφου πάνωθεν τους λάμπει ο Ήλιος;  
 Και ποιάς μπορεί να σας σβύσει τον άνικητο  
 πόθο μιας τόσο άθώας κ' ευγενικής αγάπης;  
 Μαργαρίτες! Άσπιλα και ταπεινά λουλού-  
 δια, που τρεμάμενα κρύβετε μέσ' την περθενι-  
 κή σας ψυχή κάποια μυστικά αγάπης και πό-  
 νου, ζωής και θανάτου!

Σκυμμένα, ή μια με την άλλη, λέτε άναμει-  
 ταξύ σας το κίονιο περκαμύθι, τυλίγοντας ή ξε-  
 τυλίγοντας κάθε φορά την κλωστή των στοχα-  
 σμών μας.

Μά πάντα είσθε λευκές κι' αν τον θά-  
 νατο, κι' αν τον πόνο μαρτυράτε, πόνο και θά-  
 νατο λευκό, έπως αγάπη και ζωή λευκή!

Αν φυτρώσουν γύρω σας παπαρούνες, κη-  
 τές ή σκορπίσουν στα πρώτα φύσημα τα πέταλά  
 τους στα πόδια σας, μά έσείς ή ζήσατ' κίονια  
 γιατί απ' τα δικιά σας πέταλα ή γίνουν μύριες  
 λευκές πεταλούδες που ή σκορπιστούν σε  
 άφρους της θάλασσας, σε κορρές απάτητες, σε  
 άπικλά σύννεφα, σε άστρα, σε άγγέλους, σ' ένα  
 χείμαρρο λευκό, που όλα μαζί ή ψάλλουν τον  
 κίονιο ύμνο στην Άγάπη.

Γι' αυτό άρηστε με να ζήσω κ' εγώ λίγες  
 ώρες... να ζήσω κίονια άνάμεσα στη δροσιά  
 και στη λευκότητά σας, να κυλισθώ αν χερσού-  
 μενο παιδί στα άπικλά σας γυνάδια, το μυροθύλο,  
 κι' ολόδροσο και χειδευτικό, κ' ύστερα να δρέ-  
 ψω πολλές, πολλές από σας, να γεμίσω την  
 άγκαλιά μου, το στήθος μου, κ' έτσι ν' αποκοι-  
 μηθώ με μίαν άφωνα και μυστική προσευχή  
 τριγύρω από το λευκό σας τ' άνειρο!

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Ω! πώς μ' άρέσει ή μυρωδιά, που από το πρωτο-  
 βροχι  
 σκορπώ το χώμα, που καλεί 'ς άγκαλιάσμα τα φύλλα,  
 που αδιάκοπα έχει επάνω του του Χάρωνα το βροχι  
 για σε στημένο, όσο κι' αν λές «ζωή μου, άσκεφτη  
 κύλα».

Ω! πώς μ' άρέσει ή μυρωδιά του χώματος του Ό-  
 χλώβου,  
 με κίτρινα χρυσάνθεμα: χώμα—άνθη του θανάτου  
 ό νοός μου το προμήνεμα δέν άργησε να το 'βρη:  
 κάποιο γλυκό φθινόπωρο, κ' εγώ θα σκύψω κάτω.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΠΡΑΤΑΝΟΥ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

ΜΗ κλαίς! Προσπάθησε να νικήσης τον πό-  
 νο σου. Μη άκους τα τραγούδια που σκορπούν  
 γύρω σου τα κύματα αν σπούν στα πλευρά  
 του θάνατου σου. Η θάλασσα είναι τόσο σκο-  
 τεινή, που δέν μπορεί πικρά να σου λέη για  
 τους πόνους εκείνους που έχουν το βάθος της  
 και την σκοτεινιά της.

Θές να φύγης; Έρχομαι κοντά σου. Η ή  
 τρέξουμε μαζί όλα το πλάτος της θάλασσας,  
 ή ρηθίσουμε εκεί που αν πεθαίνει ο ήλιος, οι  
 Άγγελοι που περκατέκουν στην θάνατο του  
 σκορπούν μύρα και ή μεθύσουμε. Τότε ή θα  
 μηθούμε τες άλλες εκείνες δύσεις που περκαμύ-  
 κρυά — πόσο πολύ μακρυά — σε κάποιο λόγγο  
 μας τυλίγαν μ' όλους τους πόνους του κλοκακι-  
 ριχτικού ούρανού που το σκέπαζε όταν, σιωπη-  
 λού κ' οι δύο καθισμένοι στην άκρη του βράχου  
 — στη μέση του λόγγου — κυτάζαμε και τρα-  
 βούσαμε όλα το φως μέσα μας. Η ψυχές τότε  
 έγιναν άνειπωτα τραγούδια.

Νά φύγουμε! Εκεί — είναι θείες ή πνοές  
 που χαρίζουν οι ροδότοποι — το φως θάνει  
 τόσο άπικλό. ή ή ή γλυκά, που ήθελά μας  
 ή κλίνουμε τα μάτια για να δούμε ξανά τα  
 δειλινά εκείνα που εύτυχημένοι — κ' είναι  
 κάτι, να νοιώση κανείς εύτυχία έστω κ' ένα δει-  
 λινό — ήσυχο, άνεδοκίμασε στη κορφή του μι-  
 κρού βουνού — που την στη μέση του δρόμου για  
 να σταθούμε εκεί πάνω, κ' εγώ γυρτη κάτω  
 από τον ήχο της φωνής σου ν' άκούσω τα τρα-  
 γούδια σου.

Είνε σκοτεινός ο ουρανός. Η θάλασσα ά-  
 γριμμένη σκορπώ τους πόνους της σκοτεινής της  
 καρδιάς — φεβάζει: — μά μήν άκους τί λέν  
 τα κύματα αν σπούν στα πλευρά του θάνατου  
 σου, γιατί ή ψυχή σου ή σπαραχίση από άπό-  
 γνωσι.

Είμαι κοντά σου. Κράτησε με δυνατά κ'  
 ής πάμε — τρέχοντας πάνω απ' το πλάτος της  
 θάλασσας — εκεί που ένα μεθύσι από φως και  
 μύρα ή μά κοιμίση και που ο ουρανός ή ξε-  
 σταθη ξανά από το φως ενός δυνατού ήλιου.

Στο πέρασμά μας — πρέπει — ή αφήσουμε  
 να κυλίσουν όλα τα δάκρυα στα σκοτεινά νερά.  
 Κι' άνεις να μαργαριτάρει ή γεννηθούν στον  
 βυθό της.

Κύπρος

ΑΘΗΝΑ



Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Πεινώ για σάρκες! Αιμάω για αίμα!  
 Πάνια τροφή μου αγαπημένη  
 Έχω του ανθρώπου την άσπρη σάρκα  
 Και για κρασί μου αγαπημένο  
 Έχω του Άνθρώπου το κόκκινο αίμα  
 Και για νερό μου τ' άχο του δάκρυ.  
 Με ρειών κοφάρια πανηγυρίζω,  
 Ριφάω οίμα, κι' διαν μεθάω,  
 Σύννεφα μαύρα, ψυχές γεμάτα,  
 Δωρά μου σέλλω στον Κάτω—Κόσμο!

Κόκκινο κάσιρο για κατοικείο μου,  
 Ποῦναι το μ' αίμα κοκκισμένο,  
 Πέρα και πέρα, αν παπαρούνα,  
 Έχω χτισμένο οίης Γης την Άκρη,  
 Με σκοιαιμένων πλῆθος κρανία.  
 Αίτοκραίοροι και Βασιλειάδες  
 Και σιραιηλάτες τρισδοξαμένοι  
 Είαι υπουργοί μου, πιστοί μου δοῦλοι,  
 Τραπέζι κόκκινο αδιού μου σιρώνουν,  
 Φαγιά μου φέρουν και με κερνούνε.

Σε κόκκινο Άι καθάλλα τρέχω  
 Από την μια άκρη της Γης στην άλλη,  
 Με το σπαθί μου βγαλμένο πάνω,  
 Κορμιά θερίζω, καιω πολιτείες  
 Και μες στο αίμα πλέω και περιάω!  
 Σίφουνας είμαι, θύελλα μαύρη,  
 Άστροπελέκι κι' δογή Κυρίου,  
 Γκρεμίζω κάσιρα, σαρώνω θρόνους,  
 Σίδερο βρέχω, φωτιά χιονίζω,  
 Σιάχη κι' ερείπια πίσω μου αφήνω!

Είμαι της Έχτρας παιδί και του Άρη,  
 Είμαι του Χάρου το δέξιο του χέρι,  
 Του Κάιν έχω μέσα μου άκέριο  
 Του μαύρου Φόνου τ' άσπροντο μύθος,  
 Και δέν χορταίνω να τρώω σάρκες  
 Κι' οδὲ να πίνω αίμα και δάκρυ.

Τρομάζει ο Κόσμος σιό πέρασμά μου,  
 Σειοῦνται, τρανιάζουν της Γης τα σίγνα,  
 Όργώνω τάφους μέρα και νύχτα  
 Και χώνω μέσα τους πεθαμένους!

Κι' από τους τάφους των σκοιαιμένων  
 Φυιρώνουν: φιώχεια, οργάνεια, παιδα,  
 Άρρώστιες, κρού, άπελπισία,  
 Έρημιά, πίκρες, πόνοι και δάγρες,  
 Τα ζηλεμένα και ιμημένα  
 Άπ' όλα τ' άλλα της Γης τα δέντρα,  
 Άπ' όπου ή Δόξα κόβει και πλένει  
 Χλωρά οργάνια και στεφανώνει  
 Το Ποληκάρια, τους γιουούς της Νίκης,  
 Καν ζωνταιά είναι, καν πεθαμένα.

Όπου κι' αν διαβώ, κι' όπου αν περάσω,  
 Στριώνεται ο τόπος κοφάρια ανθρώπων,  
 Κόκκινες λίμνες το αίμα φκιάνει,  
 Κι' άχρσα ποτάμια τα πικρά δάκρυ,  
 Και κουβαλιούνται και κουβαλιούνται  
 Πλάι σιες λίμνες και στα ποτάμια  
 Χιλιάδες μάνιες και παιεράδες  
 Άδέσφια, χήρες, κι' ώρφαιμένα  
 Παιδιά και στήνουμε μυρολόγια,  
 Ποῦναι για μέν γλυκά τραγούδια.

Φορῶ πορφόρα αιματωμένη,  
 Σ' άλλικον θρόνον άπάνω στέκω,  
 Άδρώνω αίμα, ιδρώνω δάκρυ  
 Κι' έχω ως σκοπό μου έναν και μέιον:  
 Όλον τον Κόσμον να σφάζω τοῦτον  
 Και να μη μείνη ποδάρι ανθρώπου  
 Να περπατά στην Γην άπάνω!  
 Κι' ατήν άκόμη της Γης την Σφαίρα,  
 Θάρθη μια μέρα, θάρθη μια νύχτα,  
 Ηού θα την πνίξω στο αίμα μέσα!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ



Ἀφίξεις τῶν Βασιλέων εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ Νέου ἔτους.



Ἐξοδος τῶν Βασιλέων εἰς τὸν Καθολικὸν ναὸν κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα.



Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΖΩΗ

## ΑΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΥΡΙΑ Τζέμα Μκουνίδου σύζυγος ἐφοπλιστοῦ καὶ ἡ δεσποινὴς Ντόλη Τεφαρλίη κόρη ἐμπόρου ἀποικιακῶν— γνήσιαι ἑλληνίδες παρ' ἑλλην τὴν ξενικότητα τοῦ βαπτιστικοῦ τῶν— συναντῶνται καθ' ὁδόν. Χαιρετῶνται διὰ θερμῆς χειραψίας, φιλιῶνται παταγωδῶς, δρῶνται ὀμιλοῦσαι τὸ ἀποχρόνως καὶ εἰς τὴν διὰ πικρῶν, γαλοῦν τὸν κόσμον, ἐπὶ τῆ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς συναντήσεως. Εἶχαν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ . . . γῆθῆς βράδου.

Μετὰ τὰ ἀπαραίτητα τί γίνεται, πῶς περνεῖ, τί νάκ, τί κάνει ὁ Τοτός καὶ ἡ Αουλοῦκα καταλήγουν εἰς τὴν ἐπίσης ἀπαραίτητον ὅσον καὶ ἀδικαιετον ἐρώτησιν «ποῦ πηγαίνεις»;

— Στὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἐχομεν τὴν συνεδρίασιν κατὰ τῆς πολυτελείας.

— Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Ἐλαθὲ μίαν πρόσκλησιν.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, πρέπει νὰ ἐργασθῶμε πολὺ κατὰ τῆς πολυτελείας, τῆς κίσχροκερδίας, τῆς μόδας. Παράγινε παιὰ τὸ κακόν.

— Ἀλήθειαι. Ποῦ θὰ πᾶμε ἔτσι. . .

— Πᾶμε στὰ μαγαζιά, εἶπεν ἡ κ. Μκουνίδου, παρεξηγήσατε τὴν φράσιν τῆς δεσποινίδος, ἣτις ἐνόησεν ὅτι μετὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν πηγαίνωμεν. . . κατὰ Δικθόλου.

Αἱ δύο ἀντιπρόσωποι τοῦ ὁμοῦ φύλλου συνεφώνησαν καὶ ἤρχισαν ἡ ἐκστρατεία εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ κοντοστῆκονται καὶ συνομιλοῦν μετ' ἀποικιακῶν ἀγχινοκτῆσιν.

— Μὰ τί ἀκρίβειαι. . . Φρίκη! Δεκαπλασίαι ἡ ἀξία ὅλων τῶν πραγμάτων.

— Καὶ ἄμα εἰπῆς τίποτε, αὐτὸ συνάλλαγμα σοῦ ἀπαντοῦν.

— Καλὲ τί συνάλλαγμα; Ὅλα αὐτὰ ποῦ πωλοῦν εἶνε περυσινά.

— Δὲν λὲς καλλίτερα προπέρσιναι.

— Κακοσυνείθησαν στὴν ἀκρίβειαι. Φωτιά ὅλα τὰ πράγματα.

— Πρέπει νὰ διαμυκτηρηθῶμε, νὰ πολεμήσωμε τὸ κακόν. Τί νὰ σοῦ κάμῃ ἕνας οἰκογενειακός.

Μὲ τὸ πρελούτιο αὐτὸ εἰσέρχονται εἰς ἕν κατάστημα. . . πολυτελείας. Κυττάζουν διάφορα πράγματα καὶ ἐξέρχονται μετὰ μίαν ὥραν μετ' ἑλαφρότερον τὸ βελάντιον. Συνεγίξεται ἡ περιουσία καὶ διάφορα πακέτα ἐτοιμάζονται διὰ νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὸ σπίτι.

Ἐνθυμοῦνται καὶ καλὰ κυρία καὶ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Λυκείου.

— Καλὲ ξεχάσαμε τὴν συνεδρίασιν!

— Ἀλήθειαι καὶ μὲν ἡς πᾶμε καὶ ἐκεῖ ἀργὰ εἶνε, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Καλεῖται ἐν δίππον καὶ καὶ δύο κυρία σπεύδουσι μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν ὁδὸν Περιάνδρου.

\*

Ἡ κίθουσα κατόμαστος κυριῶν. Ἐνα κύμα ἄρωμακτος Οὐμπιγκῶν ἀναδίδεται. Καπέλλα τοῦ τελευταίου συρμοῦ, γούνας, μεταξωτά, διαμυκτηρικά, γοβάκια, ὅλα ἀποτελοῦν μίαν λάμπιν ὑπὸ τοῦς ἠλεκτρικοῦς λαμπτήρας.

Ὅμιλεῖ μετ' ὁμιλίαν ἀριστοῦ ψάλτου ἐκκλησίας μίαι κυρία, σύγχρονος τοῦ Ἑρμῆσιου.

— Καλὲ τί κανονικῶς αὐτὴ ἡ Χριστιανή; Λέγει ἡ κ. Μκουνίδου πρὸς τὴν δεσποινίδα Κολοδοῦ.

— Ὅμιλεῖ pro domo sua. (Ἡ δ. Κολοδοῦ εἶνε ἀπὸ διατίνας τελευταίους τῆς φιλολογίας, ἀπορροφθεῖσα εἰς τὰ Λατινικά).

Ἡ κ. Μκουνίδου νομίζουσα ὅτι ἡ δεσποινὴς ὁμιλεῖ Γαλλιστί, ἀπαντᾷ.

— Βοῦ ζαβὲ ρεζὸν μὰ σέρ.

Αἱ γλώσσα καὶ τροχισμένη, συναγωνι-



ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ζονται. Όλοι λένουν την γνώμη των, αν και όλοι είναι... σύμφωνοι.

Μια καλύτερα κυριαρχητικώς κινείται κατά της ακρίβειας και προτείνει υποκατάσταμα της πολυτελείας. Και φωνάζει: «Νά μ'ή αγοράζουμε τίποτε. Ένα φρεμακτάκι, τό περισινό μας. Νά τό μεταφράσουμε...»

Η δ. Κολοβαύ διακηρύσσεται νομίζουσα ότι πρόκειται περί μεταφράσεως Λατίνου ποιητού.

—Καλέ μ'ή διακηρύσσεται, δεσποινίς. Νά τό γυρίσουμε... έννοώ.

— Όχι, καλλιτέρα νά τό βάλουμε.  
— Και νά τό φάουμε μόνη μας.

Η κυρία που όμιλούσε ήτο έν κινητόν έμπορικόν κατάστημα. Τό φρέμα της, dernier cri de la Mode Parisienne, ήτο βερύτιμον. Τά γουναικά της πολύτιμα. Τό κπέλλο της έστολιζέτο από Πικραδείσια πετρα. Τά αυτιά της έλαμπακοπούσαν από brilliants, τά κπούτσια της έστοιγίζον έν έκκτόρραχμον έκκστον. Και έλεγε, αλλά διεκρίπη είδοποιηθείσα ότι τό κύτοκίνητον ήλθε νά την πάρη.

Μια Άλλη μύδρους εξεστρεδόνιζε κατά του κκαού.

— Νά άντεπεξέλωμεν, εφώναζεν κκακώκινη από τον θυμόν, κατά των περιττών εξόδων. Οικονομιάς αύστηράς νά επιδιώξωμεν. Και πετ'ή από επάνω της έν στιγμή εξάψεως την βερύτιμον γούνα της. Και έμρνήζεται μια σεμίζετ άρχονούφαντος.

—Τί ώρατό τό φρέμα της, σπεύδει νά πικρατηρήση μια κυρία. Θά την φωτίσω άμα τελ-

λειώση την όμιλίαν της από πού τό πήρε.

— Και ποιά τό έρωτα, κκυμένη. Αυτό είναι τό π'έν.

— Και τό κπέλλο της πολύ chic.

Και ήρχισαν τά σχόλια και ή άνκτομία του κπέλλου, από τί είδους γκονιτορα άπετελείτο.

Τό συμπέρασμα: Πικμήφρη ή συνέλευσις άπεράνηθ' ότ. όλοι κι κυρία — εξαιρούνται κι κκαούσι — πρέπει νά πολεμήσουν την πολυτέλειαν.

Όλοι συναφώνησαν και ή συνεδρίασις ελύθη. Μολονότι άντιρρησις δέν υπήρξε, άπεφασίσθη νά συνέλθουν και πάλιν. Έως τότε έλπίζεται νά έχουν περκατωθή κι νέκι προμήθειαι των κυριών, κι όποια έφριπτον καθ' όλην την διάρκεια της συσκέψεως, ζηλότυπα βλέμματα επί των κυριέσεων των συναδέλφων των.

Την επομένη ή κοσμικής ρεπαρτερ έγραφε: «Κατά την χθεσινήν συνεδρίασιν του Λυκείου των Έλληνίδων διεκρίθησαν ή κ. Τ. με άφροκρεμειδή άμρίσιν, ή δ. Φ. με τρίκωχον άργυροποίκιλτον π'ίλον...»

Και ή μ'έν συνέχεις της περιγραφής, εις τό φύλλον της έφημερίδος, ή δ' έπραγματικώς άντίκτυπος της συνεδρίασεως έσημειώθη εις τά έμπορικά κκατστήματα της όδου Έρμού. «Από σήμεραν αύξησις 10 ο) ένεκα του συναλλάγματος.»

Προαγγέλλεται και... Άλλη συνεδρίασις των κυριών «Συνδέσμου των Έλληνίδων οικουριών.»

A. I. K.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ τό προηγούμενον τεύχος έδημοσιεύθησαν τρία επιγράμματα με την επιγραφήν «Ίκαρος». Ο κ. Σκόκος δι' επιστολής του εις τας «Αθήνας» διεξεδίκασε την πικρότητα των, έκφράσας την άπορίαν διατί έδημοσιεύθησαν με ψευδώνυμον. Ο διευθυντής της «Πινakoθήκης» άπαντών εις τας «Αθήνας» εξήγησε ότι τά επιγράμματα άνεδημοσιεύθησαν εις την Πινakoθήκην» άνευ ύπογραφής του κ. Σκόκου, άπλούστατα διότι δέν υπήρχεν ύπογραφή. Έπό τό ψευδώνυμον Ίκαρος συγχά έδημοσιεύοντο του αύτου ύφους έμμετρα σκτυρογραφήματα και ή «Πινakoθήκη» ένόμισε, επειδή ήσαν έξυπνα, ότι ήσαν του Ίκαρου. Έν τούτοις πρός ίκκνοποίησιν της δικαίως τρωθείσης μετριοφροσύνης του πικρού των Έπιγράμμάτων, ύπεσχέθη ή διευθυντής της «Πινakoθήκης» νά δημοσιεύση εξ, άντι τριών, επιγράμματα και τηρεί την ύπόσχεσιν του. Έδού αυτά :

(Εις άλωτον άμαρτωλόν)

Άρπαξε, έκλεψε, έρωγα κ' είχε τόσους ξεπκατρέψει, πού ούτε ή Χάρις μπόρεσε τέτοιο λύκο νά χωνέψη!

(Φιλενάδες)

Άσπονδες έχθρες ώς χθές, με τί γλύκα κουθεντιάζουν! Τί συμβαίνει;... Άσφιλώς κάποις τρίτη σφαγιάζουν...

(Η συμφορά του φθονεροῦ)

Σκυρτός, γλωμός... Σάν τί κκαό μεγάλο νάχη πάθει; Ά, μπ'ή κάποις ευτύχημα γιά Άλλον έχει μάθει!...

(Η υπηρέτρια της εποχής)

Έχει πάρει τον έρωτα όχι μόνον της κυρίας, και τον κύριο σάν μιλή πικρύνει ύφος πανθεράς!

(Οξύμωρος)

Τό πρόβλημα «Τό μέγιστον έν έλαχίστω» — βράζει,

εύθύ; πού 'στό κεφάλι του μεγάλη λύξη μπήκε...

(Παραδόσιος)

Γιά τον παρ'έν έτοιμος τό π'έν νά δικραράξη, άκούμ — τό πιστεύετε; — και μια... όρχίζε πράξι;

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Κατά την χειμερινήν περίοδον ή καλλιτέχνη μας έζησαν υπό την σιάν της άφαιρίας. Άπ' έναντίος, ή καλλιτέχνηδες έδειξαν σημεία ζωής και προόδου. Η δεσπ. Έλένη Καραταύου μετά διετη διαμονήν έν Ρώμη διοργάνωσεν έν τω «Παρνασσώ» έκθεσιν έργων της. Μαθήτρια άλλοτε του κ. Μπουκατάσιμη είχεν εκθέση τά προτόλεια της εις την γυναικείαν καλλιτεχνικήν έκθεσιν του Λυκείου των Έλληνίδων. Ηδη είχε σχεδόν άγνωριστος. Αί σπουδαί της άποδεικνύουν μίαν καλλιτεχνικήν εξέλιξιν λεπτήν και άπόδοσιν αρκετά τεχνικήν. Τά έργα της είναι κυρίως τοπεία, κατά τό πλείστον Ιταλικά, και σπουδαί. Άλλά και εις τας προσωπογραφείας δέν ύστερεί.

Η θνίς Καραταύου προιθέται νά μεταβή και πάλιν εις Ρώμη, συνεχίζουσα τας τόσον ευγενείς όσον και επιτυχείς προσπαθείας της.

Η κ. Φλωρά Καραβία, ή παλαιά γνώριμος εις τούς Αθηναίους καλλιτέχνης μας ένθευμήθη, εκθέσασα εις την αίθουσαν του Λυκείου των Έλληνίδων νέα, ως επί τό πολύ, έργα της, έν οις και πολεμικά σκίτσα, τά όποια έσχεδιάσε κατά την τελευταίαν εις Μ. Ασίαν περιοδείαν της. Η κ. Φλωρά έχει δόση τόσα δείγματα της εκλεκτής τέχνης της, είργάσθη και άλλοτε κατά τούς Βαλκανικούς πολέμους εις τά πολεμικά πεδία, ώστε νά μη χρειάζετα νά έξαρθή του χροσστηρός της ή δεξιότης. Ο γέρος πού διαβάζει, ή κυρία με τά μαύρα, ή βραδινή ώρα, ή βλάγα πού γνέθει, ή θύρα του σχολείου με τον έσμον των μαθητριών, ή ψαράδες, είναι από τά καλλιτέρα. Έρχονται έπειτα ή Προύσα, τό καφενεϊον των Μουδανιών, ή καταυλισμός του Έμιν Άγά, οι Τούρκοι αϊχμάλοτοι έν Σμύρνη, τό κάπσιμα των άλόγων, πού άναδεικνύουν τό έργον της και τό καθιστόν έξαιρετικής σημασίας. Είκοσι πασιέλ γυναικείων κυρίως προσώπων τό συμπληρώνουν και τό έξοραίζουν.

Γερμανός ζωγράφος διαβατικός εξ Αθηνών ή κ. J. Wentscher εξέθεσεν έργα του ύδατογραφικά, πρό παντός δέ Έλληνικά τοπεία. Είς νεωτερικότης την τεχνοποιίαν και δεικνύουν μίαν έπαινετήν προσπάθειαν.

Έλλην ζωγράφος, έν Ρωσσία διαμένον, άγνωστος έντελώς έν Έλλάδι, ήλθε, παρασθεθείς από την θύελλαν του Μποσεβισμοῦ, ή κ. Ν. Χειμώνας, μέλος της Ακαδημίας Πετρούπολεως. Καλλιτέχνης δυνατός, εις τό σχέδιον και εις τό χρομα.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ο Ρωμοῦνος καθηγητής των Καλών Τεχνών κ. Στεφανέσκο όμιλήσεν εις τον «Παρνασσόν» περί της ποιήσεως του Έμινέσκο, του μεγαλειότερου ποιητού της Ρουμανίας, και έν Άλλη διαλέξει περί της αρχαίας τέχνης των παλαιών μοναστηριών της Γουμανίας.

Ο κ. Γ. Βώκος έκαμε διαλέξεις περί του θέματος έν τη τέχνη, την μουσικήν και τας εικαστικάς τέχνας, αρχαίαν και νεωτέραν και περί του αϊώνος του Περικλέους.

Η δ. Άννα Σταματελάτου εις τό Λύκειον των Έλληνίδων έκαμε σειράν διαλέξεων περί της εξέλιξεως του Πολιτισμοῦ.

Έν διαλέξει ήν διοργάνωσεν ή έκδοτικός οίκος «Αρχόρας» ή κ. Άννινος άφηγήθη την ιστορίαν μιας όχλαγωγίας, μιας τραπεζομαντείας και ή κ. Πολέμης άτήγγειλε ποιήματα.

Η δ. Σοφία Άντωνιάδου όμιλήσεν εις τον «Παρνασσόν» περί του Γάλλου συγγραφέως Βιλγέ ντ' Αιλ Άντάν, αναλύσασα τό έργον του

Ο γνωστός έν Βιέννη δημοσιολόγος κ. Κλ. Νικολαΐδης διελθών εξ Αθηνών άνεκοίνωσεν εις τον «Παρνασσόν» νέας πηγάς περί της πολιτικής του Μέτερνιχ. Ο κ. Νικολαΐδης άνέπτυξε ότι ή διαβόητος Αύστριακός διπλωμάτης κατά βάθος δέν ήτο μισέλλην, άλλ' άπηχάνετο τας λαϊκάς έξεγέρσεις διά τουτο δέ δέν ήνώσε την Έλλ. επανάστασιν.

Η Αρχαιολογική Έταιρεία διοργάνωσε σειράν διαλέξεων κατά Πέμπτην μετά προβολών φωτεινών εικόνων των σπουδαιότερων αρχαιολογικών τόπων και μνημείων, προωρισμένας διά τούς μη ειδικούς, έν ειδει περιηγήσεως. Κατ' αυτάς θά έρμηνευθώσι τά κατά τας Κρητικές αρχαιότητες διά του κ. Ξανθοουδίδου, τά κατά την Ρόδον και Κύπρον και Κόρινθον διά του κ. Φιλαδελφέως, τά κατά την Όλυμπίαν διά του κ. Κυπαρίσση, τά κατά τούς Δελφούς διά του κ. Κερμπούλου, τά κατά την Βοιωτίαν και Εύβοιαν διά του κ. Παπαδάκη, τά κατά τό Αμφιάρειον και την Έπίδαυρον διά του κ. Ευαγγελίδου, τά κατά την Λυσικήν Έλλάδα και την Αρκαδίαν διά του κ. Ρωμαίου, τά κατά την Θεσσαλίαν διά του κ. Αρβανιτοπούλου, τά κατά την Πέργαμον και Έφeson διά του κ. Οϊζονόμου, τά κατά τον άρχαιον Πειραιά διά του κ. Αραγάτη, τά κατά τό Σούτιον και την Έλευσίνα και τον Όσιον Λουκάν και την Βυζαντινήν Άρταν διά του κ. Ορλάνδου, τά κατά την Θεσσαλονικήν και τό Άγιον Όρος διά του κ. Σωτηρίου και

κατά τὸν Μυστρᾶν καὶ τὸ Γεράκι διὰ τοῦ κ. Ἰδαμαντίου.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Διωρίσθησαν καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ὁ κ. Χίλσπεργ, ἡ δ/νίς Φίτσιου, διδασκάλισσα δὲ οἱ δεσπ. Φ. Πασχάλη, Ε. Ρουμπέν, Ἀλ. Βασιλάδου, Ὀλγα Νικολάου καὶ Πόπη Ἀλεξάνδρου.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον προσετέθησαν ὡς καθηγηταί ἡ δ/νίς Α. Κορίδα τοῦ τετραζόρδου καὶ ἡ κ. Ὑβόνη Κερλάρ—Ριζοδήμου τοῦ ἄρματος, διαπρεπῆς καλλιτέχνις τῆς Ὀπερα Κομίν.

— Εἰς τὰς μουσικὰς του ἐξδόσεις ὁ παγκόσμιος Γερμανικὸς ἐκδοτικὸς Οἶκος «Universal Ed. tion» συμπεριέλαβε μεταξὺ τῶν κλασικῶν του ἔργων σειρὰν συνθέσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ μουσικοῦ καὶ καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου Θεσσαλονίκης κ. Λώρη Μαργαρίτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεότης». Αἱ συνθέσεις αὐταὶ τοῦ Ἑλλήνου μουσικοῦ ἐξετέλεσθησαν μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Μοζάρθεο καὶ τὸ Μοζίκ Φεράιν τῆς Βιέννης, ὡς καὶ εἰς τὸ Μοζίκ Φεράιν τοῦ Βίντερθου τῆς Ἑλβετίας, ὅπου, ὡς γνωστόν, ἐκτελοῦνται ἔργα μόνον ἀνεγνωρισμένων μουσουργῶν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Εἰς τὴν πλατεῖαν Κοραῆ ἐν Πειραιεὶ ἐτέθη ὁ θεμελιὸς λίθος διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως.

— Γενομένων ἀρχαιροσιῶν τοῦ Συνδέσμου τοῦ Ἑένου Τύπου, ἐξελέγησαν πρόεδρος ὁ κ. Ἐμμ. Μετρητικᾶς, ἀνταποκριτῆς τοῦ πρακτορείου Exchange καὶ τῆς «Matin», ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Κάρ. Μανρογορδάτος, ἀνταποκριτῆς τοῦ πρακτορείου Reuters, γραμματεὺς ὁ κ. Βροννηαίγε, ἀνταποκριτῆς τοῦ πρακτορείου Havas, ταμίας ὁ κ. Τώφτ, ἀνταποκριτῆς τοῦ Amsterdamsche Courant.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Διὰ τὸ πατριωτικὸν ἔργον τοῦ «Συνδέσμου Ψυχαγωγίας τῶν Πολεμιστῶν» ἐδόθησαν μία παράσταση ὑπὸ ἑρασιτεχνῶν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον καὶ μία συναυλία στρατιωτικὴ εἰς τὸ Δημοτικόν. Κατὰ τὴν πρώτην δοθεῖσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἐπαίχθησαν τοῦ Μπράκο ὁ Φρίκ, κωμῆδία, οἱ Μεγάλοι κἀμοὶ τοῦ Κουρτελίν κωμικῆ σκηνή, ἡ «Τύχη τοῦ συζύγου» κωμῆδία τῶν Ντέ Φλέρ καὶ Καγιαβε. Ἐπαίχθη ἐπίσης μία παντομίμα τῶν κ.κ. Βουτσιανᾶ καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ «Ἡ αἰώνια ἱστορία» καὶ ἡ δεσποινίς Παπαπαναγιώτου ἐτραγοῦθησε, συνοδεύοντος τοῦ κ. Τριάντη. Εἰς τὰ ἔργα ἅπαντα ἐπαίχθησαν μετὰ ζήλευτης ἐπιτυχίας ἑλαβον μέρος αἱ δεσπ. Μάχη Μανρογένους, Δώρα Στάτου, Καίτη Παπαπαναγιώτου, Ἀλεξάνδρα Καλλέρη καὶ οἱ κ.κ. Μάξ Ζαλλώνης, Μ. Βουτσιανᾶ καὶ Στεφ. Καλλιγᾶς.

Εἰς τὴν Στρατιωτικὴν συναυλίαν, ἣν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των οἱ πρίγκηπος Νικόλαος καὶ Ἀνδρέας, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ εἰς ἣν παρενρέθησαν ἐξακόσιοι τραυματίαι ἐξ ὅλων τῶν νοσοκομείων, ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς ἐξ 100 ὁργάνων ἀποτελουμένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ κ. Καίσαρη, ἐπαίξε τὴν «Εἰσαγωγὴν» τοῦ Κουλάν, τὸν «Χορὸν τῶν Ἀθηνῶν» ἀπὸ τὴν Φλώρα Μιραμπιλίς τοῦ Σαμάρα καὶ τὸν Χορὸν τῶν Ὁρῶν ἐκ τῆς Τζοκόνας. Οἱ κ. κ. Λομπιάζκο, Κούλας, Ἀλμπέρτης καὶ Κωνσταντινίδης ἐπαίξαν τὸ Κλασικὸν

κουαρτέτο τοῦ κ. Λαυράγγα, ὁ κ. Σηρέλλης ἐτραγοῦθησε τὸ «Γιατὶ» τοῦ κ. Σανθοπούλου καὶ τὴν «Δέσπω» δημῶδες, ὁ κ. Ι. Μηλιάδης ἀπήγγελε τὸ «Σὰν παραμῦθι» τοῦ κ. Γρυπάρη καὶ τὸ «Ὁρολόγι» τοῦ κ. Πολέμη, οἱ κ.κ. Γ. Λυκούδης, Ἀχ. Παπαδημητρίου καὶ Σ. Φαραντάτος ἐξετέλεσαν τὸ «Τριό» τοῦ Τσαϊκόφσκη, ἡ στρατιωτικὴ χορωδία ἔψαλε τὸν «Ἐθνοφύλακα» τοῦ Παριζίνη καὶ τὸ νέον ἐμβατήριον τοῦ κ. Καίσαρη «Στὸν Κωνσταντῖνο μας». Ἡ ἐκτέλεσις ὀλοκλήρου τοῦ προγράμματος ἐνεποίησε ἀρίστην ἐντύπωσιν.

— Ἡ δεσπ. Μαρία Φιλίπιδου εἰς τὴν ἐτησίαν συναυλίαν ἔψαλλε τραγούδια διὰ πρώτην φοράν ἀκουόμενα, Ἰταλῶν, Γάλλων, Γερμανῶν, Ρώσων συνθετῶν καὶ δύο ἰδικὰ μας δημοτικά. Ἡ φωνὴ τῆς πάντοτε συμπαθῆς, ἐντονος, τεχνικῆ. Τὸ τραγοῦδι ἐποίησεν ἀπαγγελία τῆς κ. Ζερβού.

— Ὁ κ. Ἡ. Πασχαλίδης εἰς δύο συναυλίαις του ἤρρεσε πολὺ, ἀποδῶσας τὰ ἄσματα μετὰ τὴν γνωστὴν τέχνην του.

— Ὁ κ. Θ. Πίνδιος ἔδωσε δείγματα ἐκλεκτῆς δεξιότητις εἰς συναυλίαν—recital—δοθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον. Ἡ ἐκτέλεσις ἀρκετὰ δύσκολος ἱκανοποίησε καὶ τοὺς μᾶλλον ἀπαιτητικούς. Ἐπαίξε τοῦ Μπάξ—Στραντάλ τὸ Orgel Konzert, τὴν Σοναταν ἐν εἰδει φαντασίας τοῦ Μπετόβεν, τὰς Ταξιδιωτικὰς σπουδὰς τοῦ Σούμαν, τὴν Ταραντέλλιου τοῦ Λίστ καὶ τὸ Νυχτιάτικο τοῦ κ. Καλομοίρη. Ὁ κ. Πίνδιος χωρὶς νὰ ἐπιδώσῃ διαφημίσεις, ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς τέχνης προσδευτικά, πολὺ μελετημένους πάντοτε καὶ μετὰ μίαν σταθερότητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ζηλευτῆν.

— Ἡ πρώτη συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν εἶχε τὸ ἔξαιρητικὸν ὅτι ἐνεφανίσθη ὁ νέος Ρωσσο-Γερμανὸς καθηγητῆς κ. Χίλσπεργ. Ἐθαυμάσθη ἡ ἀριστοτεχνικὴ δύναμις, ἡ λεπτότης, ἡ ἀφέλεια, ὁ συντονισμὸς μετὰ τὸν ὀρχήστραν, τὸ ἔξοχον τὸν εἰς τὸ Concerto τοῦ Γκρηγκ. Ἐπαίξε καὶ ἕν solo ἕνα μικρὸν ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν κομμάτι, μετὰ πολλὰς variations.

Ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε τὰς Ἑβρίδας τοῦ Μένδελσον καὶ τὴν Συμφωνίαν (ἀρ. 4) τοῦ Σούμαν. Τὸ Ἰταλικὸ καπρίτσιο τοῦ Τσαϊκόφσκη, χαριτωμένον ἀλλὰ δὲν ἐτάριε μετὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἄλλου προγράμματος. Ἡ ἑνορχήστρωσις του θαυμάσια. Ὡς βάσις χρησιμεύει γνωστὴ ναπολιτάνικη κωνσταντίνα.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ»

Ὁ τάφος τοῦ Βηλαρά

Ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Πινακοθήκης»

Ἀγαπητέ μου,

Σὰν νὰ μὴ ἔχη δίκαιον ὁ ἐπιστολογράφος Χ. Ἐπισκεφθεὶς πέρυσιν τὸ Τσεπέλοβον καὶ ἰδὼν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀναμνηστικὸν τι σημεῖον ἐκεῖ ὅπου ὄλοι λέγουσιν ὅτι ἐτάφη ὁ Βηλαράς, ἔστειλα μίαν ἀναμνηστικὴν πλάκα ν' ἀναστήλωθῃ ἐπὶ τόπου. Ἴδου ὅλη ἡ ἀνάμικξις μου εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ εἶπω ὅτι ὑπῆρχεν ἀναμνηστικὴ πλάξ, ἀφοῦ ἐγὼ τὴν ἀνέθηκα.

Σὺς

Κωνσταντῖνος Ράδος



ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Παλαιὰ συνεργάτις τῆς «Πινακοθήκης» κρυπτομένη μερικοφρόνως ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμον Δάφνη Λόρα ἐξέδωκε εἰς τόμον τὰ διηγήματά της, μετὰ τὸ ἀπλοῦν τίτλον «*Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς γυναίκος*». Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Πινακοθήκης» θὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ὁμοίους, ἠρῆμους καὶ ψυχολογικὰς γραμμάς τῶν διηγημάτων ἅπαντα ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς σελίνας τῆς ἡ εὐγενῆς δέσποινα. Ἦδη, μαζὴ μετὰ ἄλλα ἀπετέλεσαν τόμον τὸν ὁποῖον μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον θὰ παρακολουθήσουν οἱ ἐλικρινεῖς θιασῆται τῆς ὁμοίαις γυναικεῖας ψυχῆς.

Εἰς τὴν θεατρικὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ κ. Ζηζιάκης ἐξεδόθη ὁ Ποιητῆς Ζίγκες, δράμα ἐξελισσόμενον εἰς τρεῖς ὥρας τοῦ Ἀρμουγκιαν—Πρατάνου Ὁ συγγραφεὺς, ἐμφανιζόμενος καὶ ὡς μεταφραστὴς μετὰ ψευδῶνυμον, πρωτότυπος καὶ τολμηρὸς εἰς ἰδέας, ὑπεραμύνεται τῆς γυναίκος ἣν ζητεῖ νὰ κρατῇ δούλην ὁ δεσποτικὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐγωϊσμός.

Γ, Χαριτάκη. Αἱ περὶ ἐξελίξεως τῶν κοινωνιῶν, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἰδέαι τοῦ Weber ἐρευνῶνται καὶ ἐν σχέσει πρὸς αὐτὰς ὁ ἔθνικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ Ἑθνικὴ καλλιέργεια (Kultur) ἐν τῇ νεοελληνικῇ ζωῇ.

Ἡ ὁμοίαις τοῦ Πέραν, μυθιστορημα ὑπὸ *Τυμφορητοῦ* (Δ. Παπαδοπούλου), ῥομαντικόν, τὸ ὁποῖον θίγει εὐαισθητὸς χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐν ἐπιλόγῃ ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει τὰς ἰδέας του διὰ τὸ ἅλυστον γλωσσικὸν ζήτημα.

Γερμανοῦ Διβαδά ἀρχιμανδριτοῦ, Ἡ Χριστιανὶξοῦσα Ἑθνικὴ Θεολογία. Κριτικὴ μελέτη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ῥωμαϊκῶν πηγῶν, ὧν βαθυὲς ἀναδεικνύεται ἑρευνητῆς ὁ συγγραφεὺς.

Ν. Ι. Λούβαρι. Ἀλήθεια καὶ Πόησις. Ἀναμνήσεις τῆς φουιτῆσος του ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ.

Ὁ κ. Β. Παπαγιαννοπούλου ὁ γνωστότατος φωτοτύπος περιγράφει εἰς βιβλίον τὸ ὁποῖον κοσμοδὸν ὠραιόταται φωτοτυπία, ἐντυπώσεις ἐξ ἐκδρομῆς του εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου. Ἡ ἀφήγησις ἀφέλης ὅσον καὶ ἡ φυσικὴ ζωὴ, ἐλκύει τὸν ἀναγνώστην, ὅστις φαντάζεται τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς καὶ μακρίζει τοῦ σπανίου ἀναβάτας των.

Ἦτὸ τῆς δεσποινίδος Μερόπης Τσιώμου ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον Θεσσαλονίκης τρίτον ἡδη ἔτος. Περιέχει ποικίλην καὶ εὐχάριστον ἔργον, τὴν ὁποίαν συνοδεύουσαν ἐκλεκτοὶ συνεργάται.

Ἀναστάσιος Μιλάνος Στρατηγόπουλος. Τζελίκα. Ἐπιγενεὶς ποίημα Ἀνατολικῆς ὑπόθεσος εἰς τρεῖς νύχτας, πρὸ δεκαετίας γραφέν ἀλλὰ τώρα μόλις δημοσιευόμενον.

Νέα ἐκδοτικὴ ἐταιρεία ἱδρύθη, ἡ «*Παρηγοίς*», ἡ ὁποία ἐξέδωκε τρία ἕως τώρα βιβλία εἰς χάριτην πολυτελείας, μετὰ χροματιστὰ εἰκονογραφημένα ἐξώφυλλα: Τὸ τραγοῦδι τῆς τᾶβλας τοῦ Μάρκου Αὐγέρη, τὸ Μιχελί, Κρητικὴν ἡθογραφίαν τοῦ κ.Γ. Μαράντη, ἀναπαριστώσαν τὰ ἥθη τοῦ Μιραμπέλλου μετὰ διαλι-

κτικὸν ἰδιῶμα τῆς ἐπαρχίας καὶ ἡ Ἐλεούσα, συνέττα τοῦ Ποντίου ποιητοῦ κ. Στ. Κανονίδη.

Ἐξεδόθη μελέτη τοῦ ἀρχαιολογοῦ κ. Ν. Γιαννοπούλου περὶ Ἄντρου ἐπιγεγραμμένου ἐν Φαρσάλῳ.

Ὁ κ. Τ. Χαριόπουλος νέον ἐξέδωκε ἔργον ὑπὸ τὸν συμβολικὸν τίτλον «*Ἡ ζωὴ τῶν πεθαμένων*». Ἀπαρτίζεται ἀπὸ σειρᾶν διηγημάτων του, μορφῆς ἐντελῶς νεωτερικῆς καὶ ἀσχετῶν πρὸς τὰ προεκδοθέντα ρεαλιστικὰ ἔργα του. Οἱ ἥρωες τῶν διηγημάτων εἶνε ζωντανὰ πτόματα, χαμένοι στὸ σκοτάδι, μετὰ ἀπραγματοποίητα ἰδανικά καὶ ἀνεκπληρούτους πόθους, ζῶντες μιά ψεύτικη ζωὴ.

Ἐξακολουθεῖ τὰς ἐπιτυχεῖς φιλολογικὰς ἐκδόσεις του ὁ κ. Ζηζιάκης. Ἐξεδόθησαν «Τὸ Ἐγκλημα τοῦ Ἀρθούρου Σεβίλ» τοῦ Ὁσκάρι Οὐαίλν, ὁ «Γολγοθᾶς τῆς Ἀγάπης» τοῦ Ντιγκέ, «Μίμι Πενσόν» τοῦ Μυσσέ, ὁ «Νεκροζῶντανος» τοῦ Ζολᾶ, ἡ «Τρέλλα» τοῦ Ἀνρέιφ, τὰ «Ἐρωτικά διηγήματα» τοῦ Μαντές, ἡ «Σαλώμη» τοῦ Φλωμπέρ, ἡ «Ἀρετὴ τῆς Κεκίνας» τῆς Σεράο.

Μετὰ τὰ «Ταξείδια» τοῦ Γαβρηλίδου ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Ἐλευθερουδάκη ἐξέδωκε καὶ ἄλλο τοῦ αὐτοῦ δεσποίνου δημοσιογράφου ἔργον, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Αἱ Γυναῖκες*». Εἶνε μικρὰ μελέτη δημοσιευθεῖσα μετὰ ψευδῶνυμον πρὸ 25 ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ διὰ τοῦτο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ μετὰ πάροdon τῶσιν ἐτών. Ἦτὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου ἐξεδόθησαν αἱ «*Ἀνατριχίλες*» τοῦ Πουτσίνο, ὁ «*Κραίνεμπίλης*» τοῦ Ἀνατόλ Φράνς, καὶ οἱ «*Ῥωμαϊκοὶ θρύλοι*» τοῦ Σουηδοῦ φιλοσόφου Ρόδβεργ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Μουσικὴ Ἐπιθεώρησις. Περιδικὸν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συντασσόμενον, ἀσχολούμενον εἰς τὴν καθόλου μουσικὴν κίνησιν, συνεργασίᾳ ἐιδίκων. Διευθυντῆς του ὁ καθηγητῆς τῆς Ἑκκλ μουσικῆς ἐν τῷ Ὁδεῖῳ κ. Ν. Παπαῆς. Ἡ ἐκδοσίς του ἀναπληροῖ μίαν ἑλλειψιν μουσικοῦ περιοδικοῦ μετὰ προγράμματα εὐρείας ἐρεῖνης τῶν μουσικῶν ζήτημάτων.

Νεαὶ πολιτικαὶ ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν ἡ «*Μεταρρυθμίσις*» τοῦ κ. Φραγκοῦδη, ἡ «*Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων*» ὄργανον τοῦ Μεταρρυθμιστικοῦ κόμματος ἡ «*Λαϊκὴ*» τοῦ Λαϊκοῦ Πολιτ. Συλλόγου, τὸ «*Στέμμα*», τὸ «*Ἐλευθερον Βήμα*», τὰ «*Πρωῖνά νεα*» καὶ ... ἐπειτα συνέχεια.

Ἀπέκτησε καὶ ἡ Χίος τὸ φιλολογικὸν της περιοδικόν, τὴν «*Ἔστιάδα*». Καὶ δυστυχῶς μὲν εἶνε ἄκρως δημοτικὴ, ἀλλὰ εὐτυχῶς, κατὰ τὴν δόξαν τῆς θὰ σέβεται καὶ τὰς ἀντιθέτους ἀντιλήψεις.

Χαραυγὴ. Ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν μετὰ ποικίλων ἔργων, πικροτυπομένων, χωρὶς γλωσσικὸς ἀφορισμοῦς. Διευθυντῆς Κωνστ. Θεοδωρόπουλος.

Παρθενῶν. Περιδικὸν μηνιαῖον φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Φιλελευθερίου συλλόγου «*Ἀλληλεγγύη*». Διευθυντῆς Κ. Κουρᾶκος.

Παιδικὴ χαρὰ. Περιδικὸν μηνιαῖον μετὰ ἐκλεκτῆν ἔργων. Διευθυντῆς Α. Ράλλης.

Παντογνώστης. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ τίτλου, ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Γ. Ἰωάννου.

Ἀρχεῖον Ὀικονομικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν. Διευθυντῆς Δ. Καλλιτσουάνης, ὑψηλῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ  
«ΠΑΝΘΕΟΝ»

Ἄνεκαινίσθη ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἐταιρίας Ταινιῶν Τριανταφύλλου - Πίκρα. Ἔργα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος. — Ὁρχήστρα ὑπὸ τὸν κ. Μαρτίνο. Σόλο βιολιοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Κούλα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ  
«ΔΙΟΝΥΣΙΑ»

Νεώταται ταινίαι. — Δράματα οἰκογενειακά, κοινωνικά, ἱστορικά. — Ὁρχήστρα με καθηγητὰς τοῦ Ὁδείου Θέρμανσις πλήρης.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ  
Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000  
Ἀποθεματικὸν . . . » 13.000.000

Ἐκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων. — Προεξοφλήσεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογρᾶφων καὶ ἐμπορευμάτων. — Δάνεια ἐνυπόθηκα. — Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργοὺς. — Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Καταθέσεις ἐν ὄφει καὶ εἰς ἀνοικτὸν λ)σμὸν. — Καταθέσεις ἐντοκοί. Ταμιευτήριοι. — Ταμείον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

Συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Πινακοθήκην» ἐγγράφονται καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Χ. Γανιάρη, ὁδὸς Σοφοκλέους 3.

Τόμοι παλαιοὶ τῆς «Πινακοθήκης» πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ζηκάκη, ὁδὸς Πεσμαζόγλου.

Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἢ συνδρομῇ ἐννοεῖται πάντοτε εἰς φράγκα χρυσᾶ καὶ οὐχὶ εἰς δραχμάς καὶ ἐὰν ἤθελε πληρωθῆ αὐτὴ εἰς Ἀθήνας.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστοποιούμεν ὅτι τὴν 25ην μεσοῦτος ἡμέραν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 11 μέχρι 12 μεσημβρινῆς ἐπικληθήσεται εἰς τὸ Δημοτικὸν κατάστημα ἡ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν κενῶν δαργείων βενζίνης καὶ τοιαύτων μετὰ ξυλίνων κιβωτίων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Δήμαρχος.

Γ. Α. Τσόχας

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρῦττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην τὴν 3ην Φεβρουαρίου ε. ἔ. ὥραν 11—12 ἐν τῷ Δημοκρείῳ ἢ προμήθεια δι' ἐγγράφων προσφορῶν τῶν κάτωθι εἰδῶν διὰ τὴν καθαρότητα τῶν ἀσφαλτοστρωμένων ὁδῶν τῆς πόλεως.

1ον. Ἐκατὸν 100 βουρτσῶν μετὰ τῶν κοντῶν κῶτῶν.

2ον. Πεντήκοντα σαρώθρων καὶ

3ον. Πεντήκοντα 50 φρακσίων ἐκ λαμπερῆς γαλβανισμένης.

Ὁ Δήμαρχος

Γ. Α. Τσόχας

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρῦττει ὅτι, ὑπὸ τοὺς ἔσους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ ε. ἔ. διακηρῦξεως κατατεθειμένης εἰς τὸ Τμήμα Ἀμέσων Φόρων καὶ Κτημάτων, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίσις τῆς Δημοτικῆς Λαχαναγορᾶς (Πλατείας, ὑποστέγων κ. λ. π.) πλὴν τῶν ρυλκείων καὶ τοῦ καφφενείου διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1922 μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1923, χρονικὸν διάστημα με' ἐλάχιστον ἔρον πρώτης προσφορᾶς δραχμῶν τριακοσίων χιλιάδων (300.000).

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1921 ἡμέραν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 11—12 μ. εἰς τὸ Δημοτικὸν Κατάστημα (Γραφεῖον Δημάρχου) ἐνώπιον τῆς Δημοκρατικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1921.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

Γ. Α. Τσόχας.